

VISBY  
**Tennis**  
K L U B B S  
RACKETHALLEN

### Inplanerade jubileumsaktiviteter under 2016:

#### Januari

Filmvisning, tennisens historia  
29/1 på Folkets Bio Visby

#### Februari

Racketakut med omsträngning samt provspel  
19/2 kl 15:00-18:00

Sportlovskul, 100-årsspecial  
29/2-2/3

#### Mars

Föreläsning med Filip Prpic  
18-19/3

#### April

Mixedtävling med After Work  
22/4 kl 16:00-18:00

#### Maj

Minitennisturnering  
vecka 22

Visning av Roland Garros med tilltugg  
22/5-5/6

#### Juni

Öppet hus - fritt spel - presentation av klubbens utbud  
vecka 24  
Tennis Gotland Runt, tävling med mat- och dryckesupplevelser  
17-19/6

#### Augusti

Jubileums-klubbmästerskap och sommarfest  
13-14/8

#### September

Mixedtävling med After Work  
30/9 kl 16:00-18:00

#### Oktober

Racketakut med omsträngning samt provspel  
vecka 41

Jubileumsresa till Stockholm Open  
vecka 43

#### November

Föreläsning

Detaljerad information om varje aktivitet kommer att finnas på vår hemsida, [www.visbytk.com](http://www.visbytk.com), som uppdateras kontinuerligt.

När personen  
på andra sidan  
nätet inte är din  
motståndare...





## 16/50 | Från dåtid till framtid

Visby Tennisklubb fyller 100 år i år, och i det här jubileumsmagasinet minns vi tiden som gått genom profiler som Åke Hammarlund, Rosita Fellman, Zoltan Varga och Michael Knutas. Med flera.

Men vi blickar också framåt. För trots hundra år på nacken, ser klubbens framtid ljus ut och ungdomsverksamheten sprudlar.

### 6 | Tennis Legends

Mot alla odds fick klubben tenniskoner som Björn Borg och Ilie Nastase att gästa Gotland. Vi berättar om succén som ingen trodde var möjlig.

### 44 | Spelplatserna

Det började på gräset i Almedalen. Under många år var tältet i Botairlunden en självklarhet, på samma sätt som Rackethallen är för dagens spelare.

### 68 | Förbundet

Svenska Tennisförbundets "Fidde" Rosengren har ett gott öga till Gotland, önskar han och familjen besöker med glädje. Här ger han sin syn på Visby TK.

# Hundra år sedan första serven – det ska vi fira

**T**ennis. För mig är det gemenskap. Dubbel eller singel spelar ingen roll. Som åskådare eller spelare, tränare eller elev, förälder eller barn, motionär eller elit, junior eller pensionär. Det spelar ingen roll. Vi har alla en gemensam sak och det är att vi tillhör tennisfamiljen och vi älskar tennis. Vinst eller förlust då? Jo det spelar roll. Ibland.

För att en idrottsförening ska fungera behövs ledare och förebilder. Visby Tennisklubb har och har haft många duktiga sådana. Ledare som varit skickliga tränare och framför allt väldigt engagerade och som har lyckats lära tusentals juniorer den svåra sporten tennis. Några jag personligen har påverkats av är Alfons Sandberg, Eilert Nilsson, Gustaf Grönblad, Sören Bylund, Per Bergentoft, Dan Attlerud, Michael Knutas och Per Dahlström. Det finns väldigt många fler som genom åren har gjort fantastiska insatser för klubben, både på och utanför banan. Jag vill härmed rikta ett stort tack till alla dessa personer. Utan er hade klubben inte varit där den är i dag.

**I augusti 1966 invigdes grusbanorna** i Botairlunden och eran i Almedalen tog slut. I Botairlunden fanns också två asfaltsbanor, och över den ena restes det första uppblåsbara tältet 26 november 1966. Under slutet av 70-talet restes ett större tält över båda asfaltsbanorna. Efter några år ändrades underlaget till gröna filtmattnar, som från början tillhörde ishallen. Efter mer än 20 år var till slut tältet så slitet och dåligt att det slutligen rasade ihop totalt under en storm i slutet av 1990-talet.

Beslutet att bygga en Rackethall i Botairlunden togs och i slutet av 1999 skedde den så efterlängta invigningen av hallen.

1973, i tuff konkurrens med bland annat SALK och KLTk, segrade visbyspelarna Johnny Matsson, Dan Attlerud och Per Bergentoft högsta seriedivisionen inomhus för

pojkar. Det är en hittills oslagen bragd. Vi har även vunnit veteran-SM där Sven-Erik Westerlund tog många titlar, liksom skol-SM och SM i mixed dubbel. Framgångsrika arrangemang genom åren har varit Gutaspelen, sedan början av 1970-talet, Tennis Legends, nordisk damlandskamp, KM, DM, staden-landet, Lucia cup, mängder med träningsläger och sportlovs-kul. Välbesökta och uppskattade av både medlemmar och besökare.

**Nu har vi funnits** och bedrivit verksamhet i 100 år. Det måste vi säkert fira. Etthundraårsjubileum. Vilken grej.

Massa roliga aktiviteter för hela tennisfamiljen är planerade under 2016. Vi kommer bland annat att ha föreläsning med Filip Prpic i mars, filmvisning på Folkets Bio i Visby 29 januari, "Tennisens historia", Jubileumsklubbmästerskap med tillhörande 100-årsfest 13-14 augusti och en jubileumsresa till Stockholm Open i slutet av året. På hemsidan kan du läsa mer om vad vi hittar på under året.

Ett hundra år har gått sedan första serven slogs. Nu jobbar vi vidare, framåt. Minst ett hundra år till.

**HENRIK JOHANSSON**  
Ordförande  
Visby Tennisklubb



# Att slå tusen forehands känns bra i efterhand

Han anställdes när läget var som mest prekärt.

I dag är det han som driver klubbens verksamhet framåt.

- Hur ska man få ungdomarna passionerade av tennis? Det kan man fundera på hela livet, säger Simon Röcklinger, sportchef i Visby Tennisklubb.

TEXT CHRISTER NILSSON FOTO PER WALLSTEDT

Simon Röcklinger är inne på sjätte året som anställd inom Visby Tennisklubb. Första tiden som anställd tennistränare, därefter på heltid som sportchef.

- I början så jobbade jag väl 130 procent på min halvtid. Och jag kände att jag gärna kunde jobba mycket, men inte på en halvtid, berättar han om hur det hela började.

Vid den här tiden hade klubben tre anställda vaktmästare förutom Simon som anställd tränare. Och en ekonomi som inte gick ihop. Klubben tvingades till en omorganisation, då Simon Röcklinger blev kvar som klubbens enda anställda och han fick utökat ansvar från att ha varit enbart tränare till att bli klubbens sportchef. Han är underställd styrelsen och sköter förvisso en del praktiska sysslor i hallen i den mån han hinner, men det mesta av hans arbetstid går ut på att ansvara för kärnverksamheten, tennisen.

**Klubben har medvetet valt** att ha samma styrelse för klubben som för det aktiebolag som driver hallen, Wisby Rackethall AB, och det är något som underlättar även för sportchefens del.

- Mitt ansvar är helt enkelt att driva verksamheten. Jag har fria händer, fast inom rimliga gränser förstås, och styrelsen fungerar som ett bollplank, säger Simon Röcklinger.

- I och med att jag är anställd och jobbar här hela dagarna, så är det lättare för mig att vara insatt i olika frågor än vad det är för någon som arbetar ideellt.

Simon Röcklinger fyller 27 år i mars 2016 och har spelat tennis sedan barnsben. Han började som hjälptränare för

ungdomar redan som 13-, 14-åring. I dag är tennisen hans liv.

- Jag har haft förmånen att få leva i tennisen i sex år; det är kul att få vara en del av klubbens hundraåriga historia. Jag kom in i ett läge då det som gällde för klubben var: "Lös problemet eller dö", beskriver Simon, som sedan dess har fått vara med om - och själv bidragit till - en vändning som gör att Visby TK nu är en livskraftig förening med en ljus framtid:

- Min vision är att vi ska fortsätta att vara en ledande förening på Gotland, att vi ska fortsätta vara mer en breddförening än en elitförening, en viktig del i mångas vardag.

**Eftersom tennis är** en relativt svår sport som det tar tid att lära sig, är det ett långsiktigt arbete som Simon Röcklinger bedriver.

- Det gäller att få ungdomar att vilja lägga den tid som krävs i ett samhälle där vi är vana vid direkt stimulans, och det är tufft; om vi vetat hur vi skulle göra, skulle vi ha haft fler duktiga spelare. Mycket av det du gör på en tennisbana är sånt som ger stimulans senare. De där tusen forehandsen som du slår på träning efter träning... det är först i efterhand som det känns bra, som du märker att det har gett något, resonerar han.

- Den största utmaningen är att inte slå sig till ro, att ständigt skruva allt lite till. Vi får inte bli en förvaltning - vi är en idrottsförening och det måste hända nya saker hela tiden. Men det känns som att vi är på väg att sätta Visby TK på tenniskartan i Sverige, och det är jättehäftigt. ●



# Tennis Legends blev ett värdskap i världsklass

1985 lyckades Visby Tennisklubbs eldsjälarna under ordförande Allan Johanssons ledning med något många inte trodde var möjligt.

Tennis Legends lockade världsspelare och storpublik till tennisstadion i Botairlunden.

**TEXT** SIMON RÖCKLINGER

Juli 1985, förberedelserna för det som kom att bli Gotlands, till den tidpunkten, största internationella idrottsevenemang hade pågått sedan länge. Visby Tennisklubb i samarbete med Projekt-huset stod som värd för Tennis Legends. En tävling fylld av legender både på och vid sidan av banan.

”Istället för en stor tävling med massor av stjärnor satsar vi nu på ett arrangemang med begränsat antal spelare – men av allra högsta klass. Vi hoppas att detta ska bli en verklig kick för tennissporten på ön” sade dåvarande ordförande Allan Johansson till Gotlands Allehanda inför eventet.

Att något stort var på gång gick inte att ta miste på och Visby Tennisklubb investerade tillsammans med Gotlands Kommun 150 000 kronor för att rusta upp anläggningen. En centercourt skapades med plats för 1500 sittande åskådare. Något som mer än väl behövdes när det begav sig. Parkeringen ovanför anläggningen gjordes om till mässområde och besökarna kunde utöver spännande tennis även njuta av gotländska delikatesser.

**Vilka var det då som skulle göra upp om den samlade prispotten på 500 000 kronor?**

Världsartisterna: Ilie Nastase, Tom Okker, Stan Smith och Fred Stolle kom alla till Visby för första gången.



Allan Johansson, ordförande för Visby Tennisklubb, och storstjärnan Björn Borg.



Alla bollkallar som ställde upp under Tennis Legends.



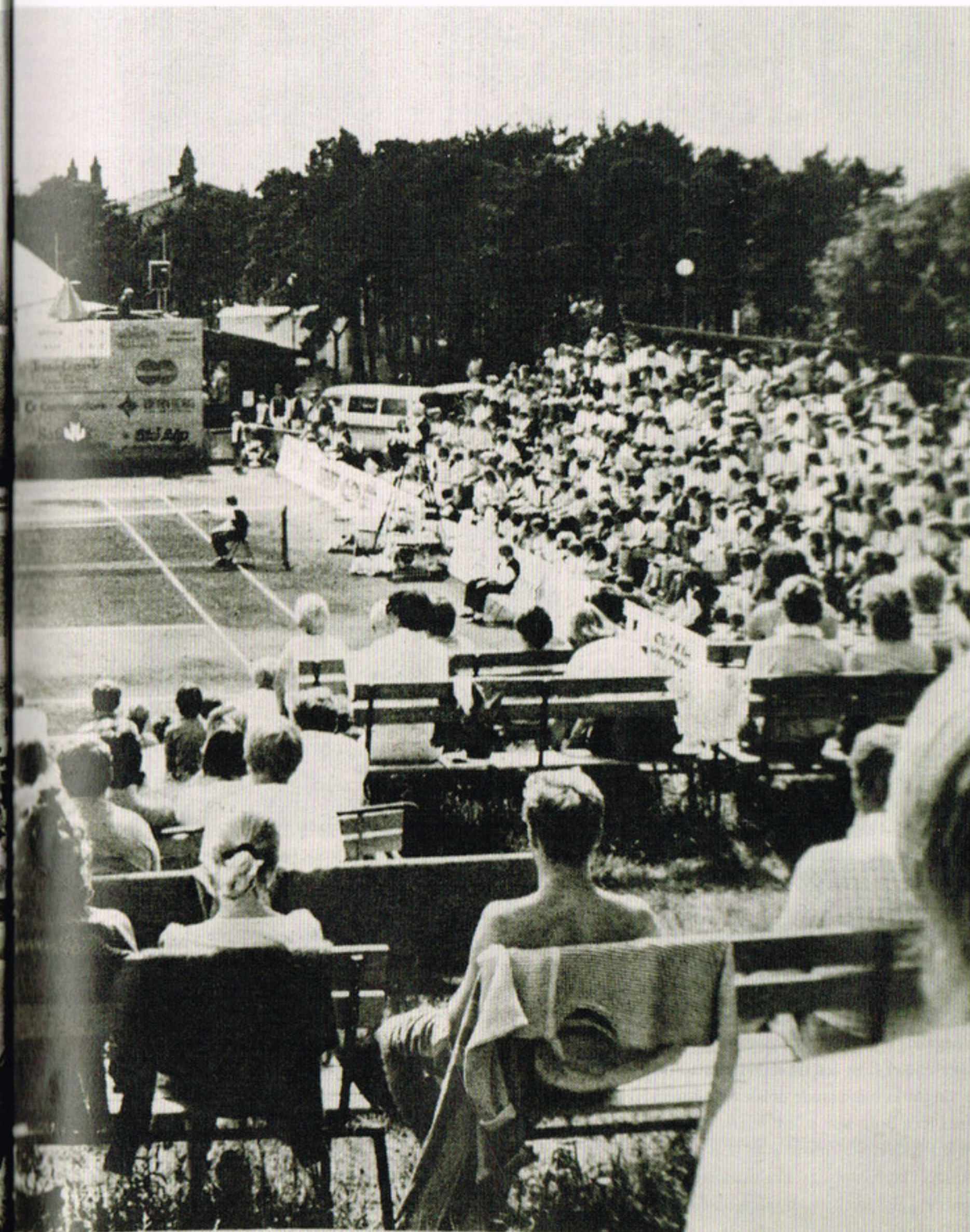
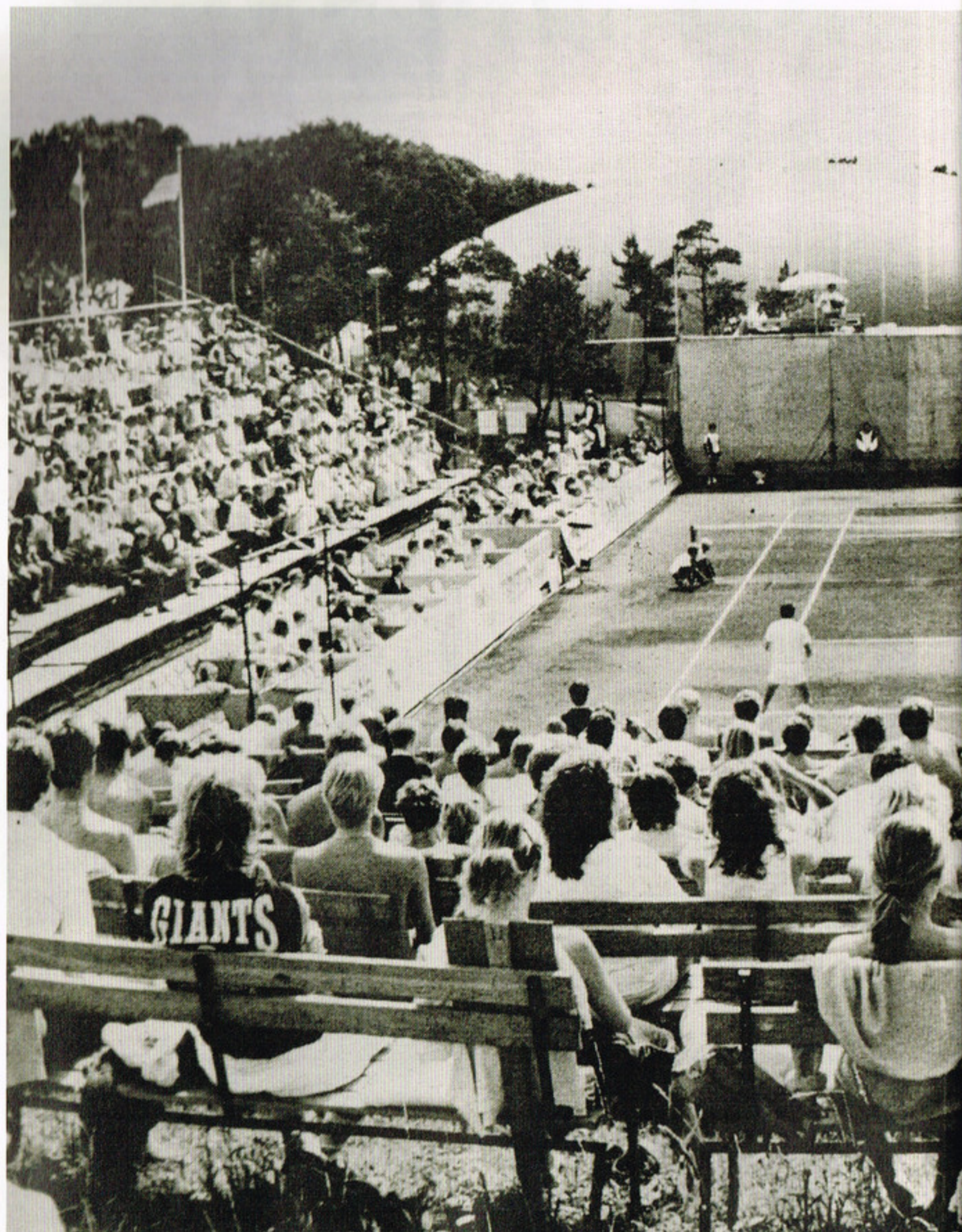
Visby TK:s ordförande Allan Johansson och Björn Borg.



Stan Smith omgiven av lyckliga bollkallar.



Tennis Legends var flitigt omskrivet i lokaltidningarna, här klipp från Gotlands Allehanda.



Totalt runt 3 000 åskådare bevittnade Tennis Legends i Botairlunden.



Tennis Legends hyllades inte bara inför genomförandet. Efteråt slogs succén fast i lokaltidningarna.

Trots att karriärerna passerat zenit var det ingen tvekan om att spelarna lockade stort intresse.

Då 12-årige junioren Sven Varga var en av många som både mötte upp stjärnorna vid flygplatsen och agerade bollkalle under turneringen.

– Det var hur stort och coolt som helst. Vi

drillades som bollkallar av Henrik Johansson och tränade på att rulla bollar, minns Sven Varga som än i dag spelar när tillfälle ges.

– Jag kommer ihåg att jag tänkte att fasen vad duktiga de var trots att de var så gamla. Man insåg nog också att man aldrig skulle få lika bra känsla som Nastase.

**Sammantaget krävde eventet** ett hundratal funktionärer av olika karaktär och bland annat fick klubbens internationella domare: Bengt Nyström, Lennart Torndahl, Henrik Johansson och Lennart Belfrage bekänna färg. Tennis Legends lockade stort massmedialt intresse och det skrevs spaltmeter från den unika tennisstadion i Botairlunden. En starkt bidragande orsak var att man lyckats engagera Björn Borg som prisutdelare.

– Förutom världsstjärnorna som skulle spela var Björn pricken över i kan man säga. Projektuset och Lars Skarke hade stor del i att vi fick ned honom till Gotland, berättar Hilding Norrby.

Björn Borg kom inte bara för att dela ut pris utan släppte också en världsnöhet. Efter flertalet år i Monaco avslöjade Borg på en presskonferens i Visby att han och sambon Jannike Björling ämnade flytta hem till Sverige igen. Något som fick telefonerna att gå varma. Även om Borg var en stor publikmagnet gjorde övriga legendarer sitt för att bidra till vad som beskrivs som något helt fantastiskt.

” Vi försökte göra något extra. Spelarna fick åka häst och vagn från hotellet.

Tennis Legends genomfördes som ett round robin-event där samtliga spelare ställdes mot varandra.

Finaldagen blev för arrangörerna en riktig fullträff. Solen gassade och publiken vallfärdade till arenan för att uppleva det som kom att bli en riktig tennisfest vilket

Gotlands Tidningars rubriksättning vittnar om: "Tennisfesten i Visby blev en succé utan like"

**Med drygt 3 000 personer på plats** i Botairlunden gjorde bollgeniet Ilie Nastase och eleganten Stan Smith upp om slutsegern. Det kom att bli en repris av Wimbledonfinalen 1972 om än något mindre utdragen. Efter en trevande inledning tog Smith kommandot och vann i två raka set med 6-4, 6-3. I Gotlands Tidningar refererade Per Hammarlund att det var Smiths volleyspel som kom att fälla avgörandet.

"Matchtempot var långsammare än i Wimbledon 1972. Men vädret var mycket bättre här i Visby", kommenterade Smith matchen i Gotlands Tidningar.

Reaktionerna efter Tennis Legends var många och till hyllningskören ställde sig bland annat Gotlands Allehandas krönikör Lars Bohman: "Jag dristar mig till att påstå att Visby Tennis Legends är Gotlands mest elegant skötta idrotts-evenemang hittills – allt klaffade!"

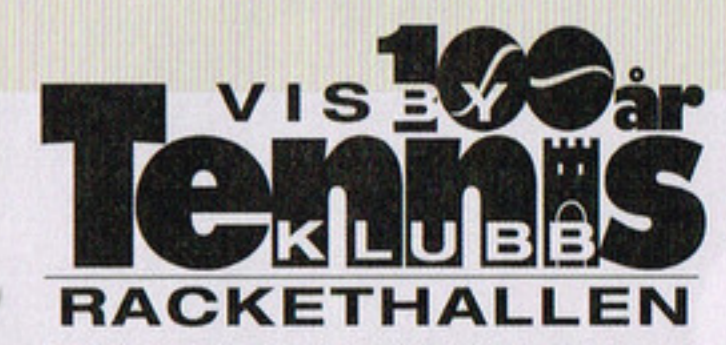
1985 var året då en rad eldsjälur såg till att skriva in Visby Tennisklubb i historieböckerna som en välrenommerad tävlingsarrangör.

– Vi försökte att göra något extra även vid sidan av banan. Spelarna fick åka med häst och vagn från hotellet och folk stod längs gatorna och vinkade när Nastase spexade, summerar Hilding Norrby.



www.bokabana.nu

den snabbaste och enklaste vägen till din speltid i Rackethallen. På webben och i mobilen.





# Man vill ju bara spela ungefär som Federer

**D**et är svårt att rättvist jämföra olika idrotters svårighetsgrad. Jag vet att försök har gjorts, men det är en annan text.

Låt mig här få skriva några rader om den sport jag behärskar allra bäst, men ändå har så mycket kvar att lära av. Tennisen. Sporten jag även älskar allra mest, men i svaga ögonblick vill bryta kontakten med.

Jag började spela tennis under mellanstadiet hemma i 08-förorten. Precis nedanför huslängorna fanns en asfaltsbana som mitt kompisgäng belägrade under sommar-månaderna. Där och då var tennis enbart glädje. Det var duttande andraservar och spontana sidskruvar med bollar som inte hade något ludd kvar. Alla hade sin egen stil, och ingen visste något om funktionell teknik. Jag lämnade alltid banan med en härligt, barnsligt naiv känsla att jag faktiskt var rätt bra på det jag gjorde.

**Med tiden ville jag börja** spela tennis "på riktigt" och hade en hel del tur när Sundbybergs Tennisklubb tog med mig i sin verksamhet. Jag var 15 år gammal – och då är man verkligen gammal i sammanhanget om man har elitam-

bitioner, vilket jag hade. Vad jag vet har ingen spelare på ATP-touren någonsin tagit emot sina första tränarinstruktioner så sent.

Nu nådde jag heller aldrig ATP-touren, inte ens i närheten. Men jag är tränarna i Sundbyberg evigt tacksam, då de brann för att lära mig tennisteknik. Utan dessa grunder hade jag aldrig fått fyra fantastiska år på college i Kalifornien där jag sista året blev utsedd till skolans främste manliga idrottare. Jag hade heller aldrig nått en plats bland de 100 bästa på Sverigerankingen.

**Men trots att jag lyckats** över förväntan med min tennis har jag alltid kämpat mot negativa känslor. Irritation, frustration och hopplöshet blandat i en besk sportdryck. Vissa dagar sätter jag knappt en förstaserve i rutan. Andra dagar hamnar träffen på forehanden alldeles för långt bak. Och emellanåt svajar min volley utan att jag förstår varför. Man vill ju bara spela ungefär som Federer. Ingen jämförelse i övrigt, men ni förstår. Avslappnat, hårt och mjukt på samma gång.

Tennistekniken är – som bekant – väldigt svår att behärska till fullo. Och när vi lägger på de extremt viktiga mentala

och fysiska bitarna är tennispusslet närmast olösligt. Det känns lite sorgligt egentligen, men det är väl bara att försöka acceptera.

Det underbara är trots allt att det alltid finns utrymme för förbättring.

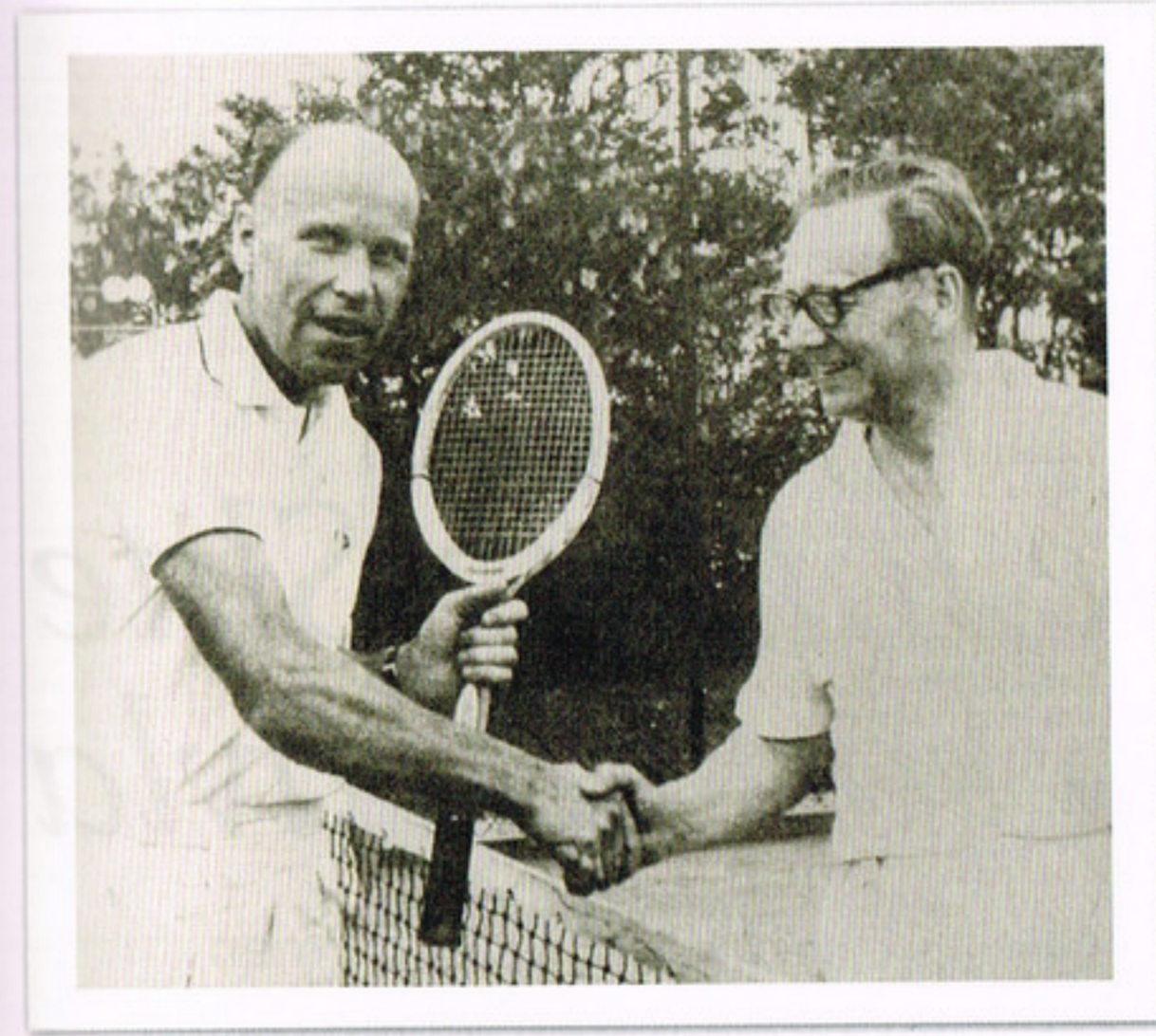
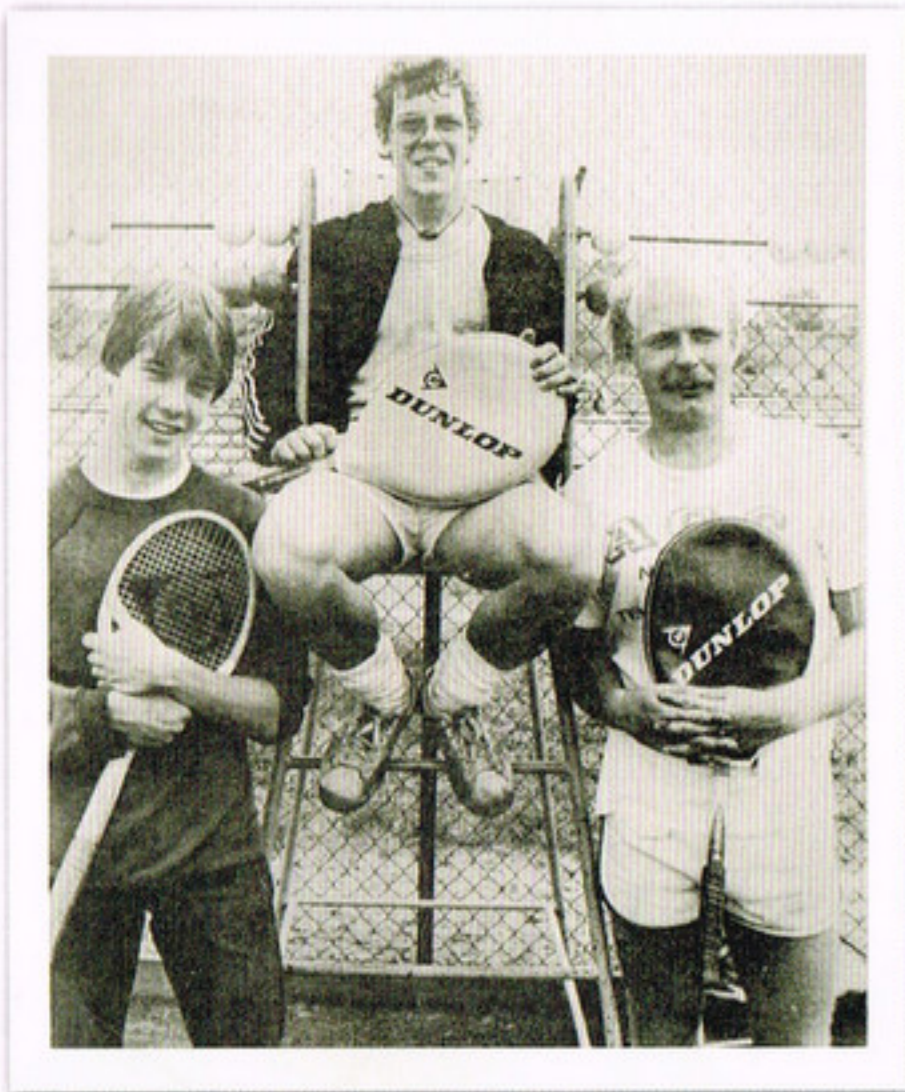
**Apropå förbättring.** Visby Tennisklubb är verkligen en pigg hundraåring efter de senaste årens målmedvetna och imponerande arbete för att stärka verksamheten.

Som A-lagsspelare och flitig besökare i Rackethallen vill jag tacka alla er som ligger bakom lyftet! Inte minst Simon Röcklinger, som redan kort efter sin gymnasietid gavs väldigt mycket ansvar – och förvaltade det på bästa sätt.

Men precis som med tennisformen kan ingenting tas för givet. Så låt oss fortsätta skapa en öppen och positiv tennismiljö där alla är varmt välkomna. Tills vi ses i Rackethallen, håll serven!

TEXT JOAKIM ULFVEBRAND





De äldre bilderna i det här magasinet är avfotograferade ur Gotlands Tidningar och Gotlands Allehanda. Följande fotografer har tagit originalen: Tommy Söderlund, Lars-Erik Larsson, Jörgen Fagerström, Hans Andersson, Lars Bohman och Jöran Svanström.



# Tillbakablick: 100 år av gotländsk tennis

# Jag sålde lotter i Slite för att ha råd att tävla

Hon är känd för de flesta i idrottssammanhang men troligtvis främst inom sporten som förtrollat henne i all tid. Rosita Fellman, 78, har vikt sitt liv åt sporten som tagit henne runt världen och näst intill ett oräkneligt antal DM-tecken. - Det är något fantastiskt med tennis, inte bara tekniken, utan det mentala och att förstå spelet, berättar Rosita Fellman inspirerat.

TEXT & FOTO SIMON RÖCKLINGER

Hon föddes i Slite och växte upp vid Lotsbacken. Närheten till hav och tennis kom att präglade hennes liv mer än hon kanske kunde ana. - Jag sam väldigt mycket och var simkunnig redan när jag var fyra år.

Rosita Fellman intresserade sig tidigt för idrott och hon har genom åren varit aktiv inom friidrott, gymnastik, handboll, basket, bordtennis och orientering, utöver tennisen förstås.

- Jag fick ett racket av min morbror när jag var tio år. Ett väldigt stort och tungt racket, minns Rosita och utvecklar:

- Jag fick spela backhand med två händer för att orka med racket på asfaltbanan.

Fallenheten för tennis visade sig efterhand och det var just på asfaltbanan grunden till en framgångsrik karriär lades.

- Alf Lindwall, en legendarisk tränare, fick upp ögonen för mig när jag var 14 år, berättar Rosita och brister ut i skratt:

- Han svor ju så mycket och sa att "du kan ju tamejfan spela".

Ett omdöme som ledde till Visby och hennes första DM. Ungdomarna skjutsades in på ett bilflak för att sedan ta sig an antagonisterna vid Almedalens banor.

- Då hade jag inte spelat så mycket men jag lyckades vinna och jag kommer ihåg att jag var riktigt stolt.

Med ett värmande DM-tecken i bagaget fick även Slite Tennisklubb upp ögonen och hon välkomnades att spela på det röda gruset. Men någon organiserad träning var det inte att tala om.

I stället spelade hon med alla möjliga spelartyper, dock främst pojkar.



Rosita Fellman under ett träningspass med Bill Luffler. FOTO PRIVAT

Nästa mål blev ett alldeles eget racket. Något hon fick tjäna ihop till på egen hand.

- Jag fick inte kosta ett öre och jag tjänade piga en sommar. Jag fick diska och städa för en dam så jag kunde köpa ett eget racket och det var en riktig wow-känsla.

**Med nytt racket** tog hon upp kampen mot Visbys giganter på 40- och 50-talet; Helene Karlén, Britta Wierderkrantz och Gun Enqvist. Samtliga ingick i Visby Tennisklubbs lag i Allsvenskan. För den unga Rosita gällde det att hitta en väg att besegra de betydligt mer rutinerade kombattanterna.

- Jag visste att de rökte och jag förstod redan då vad det gjorde med kroppen. Om jag bara kunde lyckas få dem till tre set så visste jag, att jag hade dem på kroken.

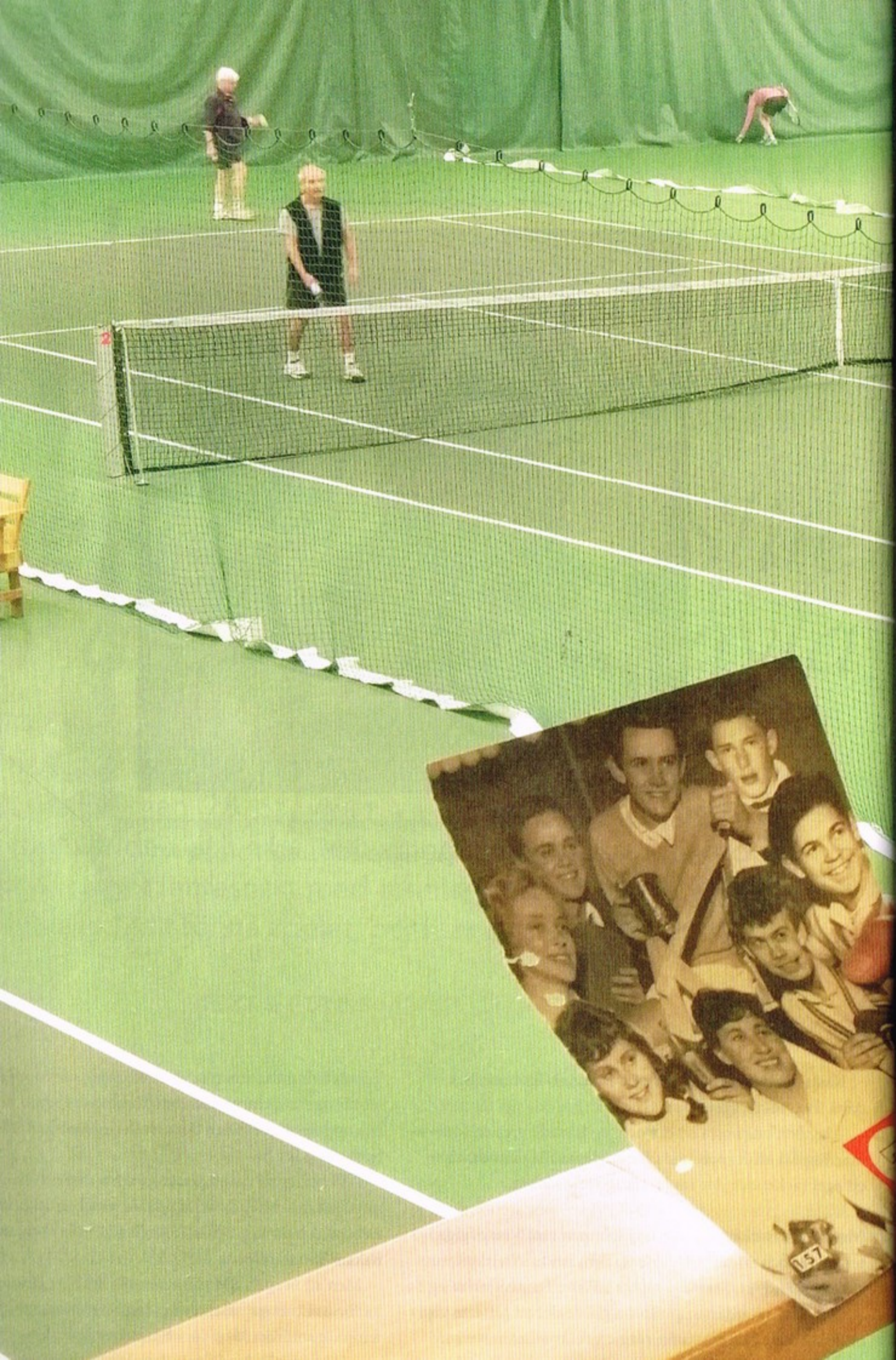
Och på kroken fick hon dem minsann redan som 16-åring. Vid mitten av femtioalet anställde Svenska

Tennisförbundet amerikanen Bill Luffler, vars uppgift blev att inventera spelarna i landets klubbar. Och han fick med ens upp ögonen för den talangfulla gotländskan från Lotsbacken.

- Vi fick spela tio lektioner med honom och han kallade mig för Little Mo och berättade för klubben att henne ska vi ta hand om för hon ska till SM. Det fick klubben att tappa hakan, berättar Rosita.

Men att få spela SM var ingen självklarhet då ekonomiska förutsättningar saknades. Något som inte saknades var däremot snillrika idéer för att hitta en finansiering.

- De andra hade råd men inte jag. Att vara uttagen till JSM men inte ha råd var förstås sorgligt. Jag minns att jag fick en lotterivering av en man och gick sedan runt och skaffade priser. Sedan vandrade jag på gatorna i Slite och ropade "Köp en lott av mig - jag ska på SM i tennis".



Och hon lyckades att sälja lotterna och ro ihop resan.

– Jag fick ihop 49 kronor och båten kostade 36 kronor tur och retur. Jag visste att jag bara hade råd att äta ett mål per dag. Jag hade så mycket energi och var hungrig jämt.

Resultaten lät inte vänta på sig och Rosita gick alltid till semifinal. En match hon minns lite extra var finalen i skol-SM som spelades i SALK-hallen på jullovet 1956.

– Jag skulle möta klubbchefens dotter Ingela (Lindberg, reds anm) och det var inte en enda själ som visste vem jag var. Vi fick vara med i tennistidningen och det presenterades tränare och var man spelade inomhus. Jag hade varken tränare eller någon inomhusbana. I stället slog jag mot väggen bland cementsäckarna.

Trots att det var David mot Goliat lyckades Rosita med det till synes omöjliga och vann finalen. En seger som tog henne vidare till SALK.

Men det blev en mycket kort SALK-sejour då tränings-tiderna långt in på småtimmarna inte tilltalade henne nämnvärt.

**Med en amatörtränarutbildning**, som hon tillgodogjort sig under Bill Lufers ledning på Bosön, styrdes kosan mot Ångermanland där hon kombinerade arbetet som tennistränare med att vara siminstruktör.

– Jag var den första kvinnliga tennistränaren som gav mig ut på egen hand och det blev folkvandring för att se på henne med veckad kjol som drillade herrarna.

Som ung drömde Rosita om att bli gymnastikdirektör, det var på något sätt det ultimata yrkesvalet. Men då konkurrensen var hård blev det inte GIH. I stället föll lotten på Karlstad Seminarium och lärarutbildning. Rosita lyckades att få stipendium från Norrbottens läns landsting och insåg kvickt att hon skulle få uppleva en svensk vinter.

– Jag arbetade i Vittangi Lappby och minns att det på en skylt stod; Stadens centrum 80 kilometer.

**I Vittange blev det** ett drygt år innan nästa stipendium tog henne över till Amerika.

– Sommaren -64 var vi fyra killar och fyra tjejer som for runt hela Amerika. Jag hade planerat att hälsa på min morbror men tyvärr avled han hastigt tre dagar innan jag landade. Jag hade en plan om att inte komma tillbaka till Sverige men på ambassaden sa de, att det bara var att åka tillbaka hem.

” Jag var första kvinnliga tränaren som gav mig ut och det blev folkvandring.

Rosita återvände till Gotland vid slutet av 1964 till en lärartjänst i Havdhem. Men före hann Peter, som hon träffat under sin tid i Vittangi.

– Peter åkte och satte sig i köket vid mor och far och han hade fått en tjänst i Levide.

Giftermålet skedde i Köpenhamn -65 och Rosita tog namnet Fellman.

**Ända sedan hemkomsten** har hon engagerat sig för öns tennis och bland annat startat tennissektioner i både Hemse och Klintehamns IK.

Med hus i Sanda blev engagemanget i Klintehamn allt större och 1988 var Rosita organisatören bakom grundandet av Klinte Tennisklubb.

– Den blev ganska snabbt Gotlands näst största klubb och Klinte TK hade fått ytterligare en bana. Jag minns, att jag tänkte gå in för att spela nu och lämna klubbarbetet.

2008 lämnade Rosita Sanda för ett litet nätt hus i Slite och tillbaka vid rötterna blev hon snabbt engagerad i föreningen som utsatts för påtryckningar om nedläggning.

– Jag var tvungen att resa till Vietnam och var ganska trött. Det var efter att stormen Gudrun hade knäckt tennistältet. När jag var iväg hade Slite TK årsmöte och de klubbade mig som ordförande utan min vetskap, berättar Rosita och fortsätter:

– Jag hade tänkt, att äntligen skulle jag spela och resa, men man är ju en fighter, så det var att gilla läget och ta tag i klubben och banorna.

**Rosita Fellman har ägnat** ett helt liv åt sporten hon älskar och engagerat sig långt mer än man kan föreställa sig.

Men valet verkar för henne alltid ha varit givet.

– Dels mår man bra av att hålla igång och jag tror att det är viktigt att ungdomen körs hårt. Det blir lättare att få tillbaka konditionen på äldre dar då. Dessutom har jag fått uppleva så mycket och rest massor med idrotten. Jag hade aldrig fått det liv jag haft utan tennisen.

På ålderns höst har hon åtminstone ytterligare ett mål innan hon kan lägga sitt engagemang på hyllan.

– Jag har legat på för att engagera spelare i 70 års tid. Jag hoppas att jag hittar en bra ordförande som orkar fortsätta eller kan omorganisera. Jag har sagt det förut men jag kommer att gå i graven med banorna i Badhusparken.



Ovan syns Visbys Ulla Hammarhjelm och Slites Rosita Fellman. FOTO PRIVAT

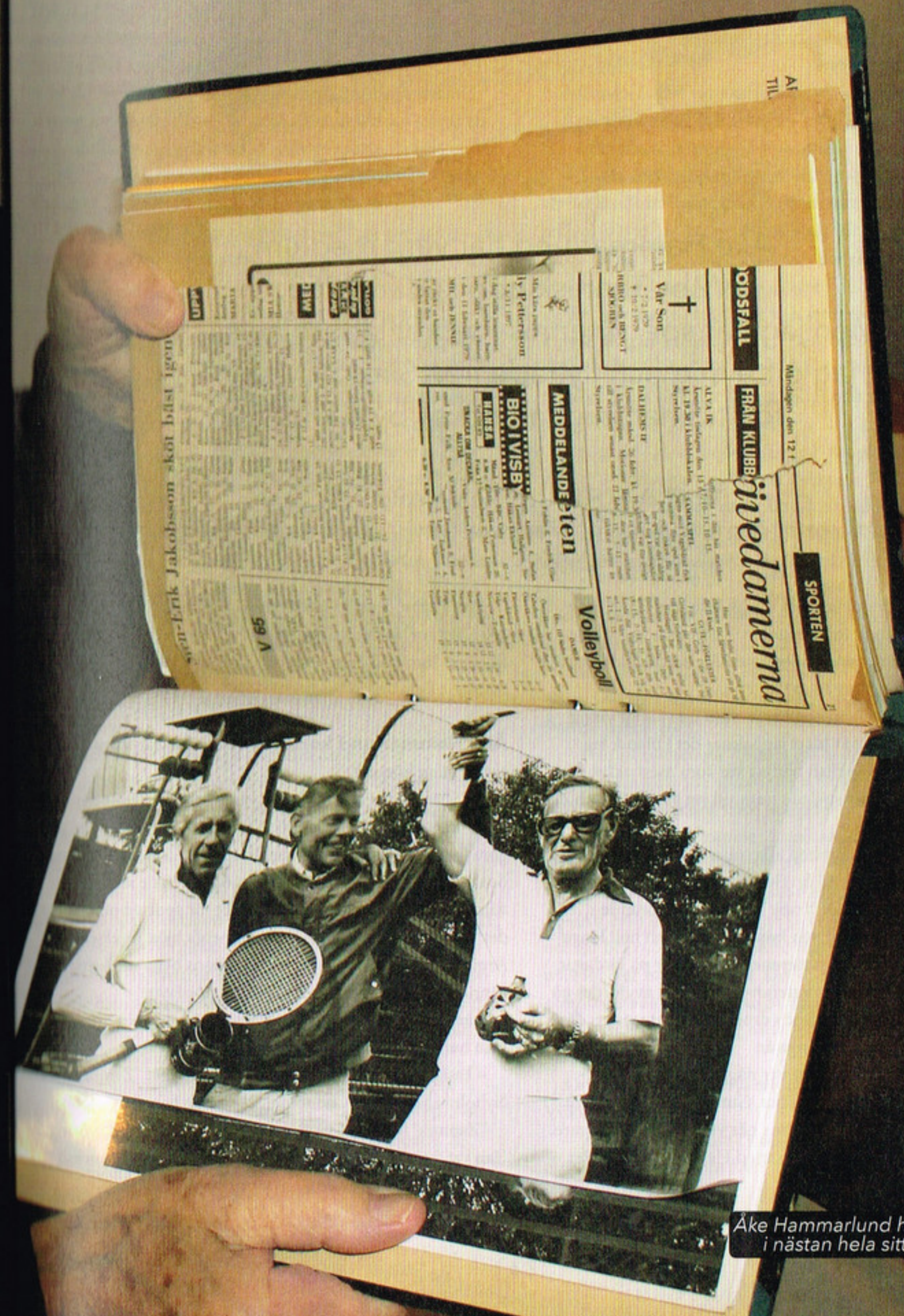


### FAKTA/ Rosita Fellman

Rositas engagemang och milstolpar:

- Första kvinnliga amatörtränaren.
- Engagerad i föreningslivet sedan 11 års ålder och innehaft samtliga styrelsefunktioner.
- Vunnit ca 115 DM-tecken i flertalet idrotter.
- Gotlands första JSM.
- Grundat damtävlingarna Inga Gattbergs Minne och Folksam Cup
- Ordförande Gotlands Tennisförbund i tre omgångar.
- Tillhört Gotlands Idrottsförbund i sex år.
- Koordinatorat Island Games 1999.
- Stridit för bevarandet av Slite Tennisklubbs grusbanor som hotats av nedläggning.

*Tennis har gett mig  
så otroligt mycket*



Åke Hammarlund har spelat tennis  
i nästan hela sitt 92-åriga liv.

## Åke Hammarlund har varit medlem i Visby Tennisklubb sedan 1953.

– Men jag har spelat tennis mycket längre än så. Men när jag gifte mig och flyttade från Slite till Visby var det förstås naturligt att också byta klubb.

**TEXT & FOTO ULF HAMMARLUND**

*(stolt son till den intervjuade och hängiven tennisspelare i ungdomsåren)*

Under november i fjol fyllde Åke 92 år. Men han är fortfarande still going strong. Hade bara benen hängit med lite bättre hade han fortfarande spelat tennis.

– Tennisen har ju varit en väldigt viktig del i mitt liv. Och det är klart jag saknar det i bland. Jag spelade tre gånger i veckan när jag var som mest aktiv. Men var sak har sin tid. Jag spelade fram till jag var 89 år, och det är inte alla förunnat.

Åke Hammarlund har haft alla roller som finns inom gotländsk tennis i över 35 år. Han har varit kassör och ordförande i styrelsen för Visby TK, varit ordförande i Gotlands Tennisförbund och även tränare. Han höll länge ihop gruppen med tennisveteraner som spelar på lördagar. Han var tävlingsledare för veteran-SM när det avgjordes på Gotland. Och han var med och drog igång Gutaspelen där han var tävlingsledare i många år.

– Alldeles för många. Det var någonstans mellan 15 och 20 år. Det fick absolut räcka. Gutaspelen var enormt stor under en period. Jag minns när vi hade 130 deltagare, och svenska eliten var på plats med Hans Nerell och Per Jemsby.

Per "Petta" Jemsby är liksom Åke Hammarlund från Slite.

– "Petta" är den bästa gotländske spelaren genom tiderna. Han höll nationell toppklass och var högt rankad i Sverige i flera år.

**Åke Hammarlund kommer väl ihåg** hur tennisintresset en gång började.

– I Slite på den tiden när jag växte upp fanns det bara en cementbana med ett plank. Det fanns inte så mycket att göra än att hålla på med annat än idrott. Så vi grabbar stod och hamrade mot det där planket, och spelade sedan mot varandra. Jag fastnade ganska snabbt för sporten och tyckte det var kul. När jag jobbade på Cementa bjöd direktören Arendt de Junge in mig att spela på hans bana med sina vänner. Och det var på den tiden en stor favorit.

Åke har dock ägnat sig åt de flesta sporter som finns: Han har vunnit DM i bandy, fotboll och hockey.

– Fast hockey var inte så svårt. Vi hade Bengt "Zamora" Nyholm i laget. Vi gav honom pucken, och han gjorde jobbet. "Zamora" bodde på Gotland under sin militärtjänstgöring. Han var fotbollsmålvakt i IFK Norrköping och gjorde också 30 A-landskamper. En av de stora inom svensk fotboll.

Åke har också orienterat, spelat golf, brottats och faktiskt boxats.

– Men i boxning blev det bara en match. Jag knockades direkt. Fanns inga viktklasser på den tiden. Jag var väl då närmast att betrakta som flugviktare, och mötte en kille som vägde 15 kilo mer. Hade ingen chans. Men jag har i varje fall

provat. Orientering gillade jag. Härligt att springa ensam i skogen med en karta och kompass. Det är liksom tennis en individuell sport. Jag har alltid gillat de sporterna bäst.

Åke var under en lång period en av de allra bästa på Gotland. Han har ett otal DM-tecken.

– Det är en del. Men jag kommer inte ihåg hur många. Jag har medaljerna och pokalerna kvar, men inte räknat dem.

**Åke minns** mest och bäst den evige kampen med Sven-Erik Westerlund som var några år äldre och en av liveriges bästa i sin åldersklass.

– Han var lite bättre. Men vi kände varandra så oerhört väl eftersom vi tränade tillsammans en gång i veckan i 20 års tid. Även om han oftast vann i början av veteranperioden fick jag en del segrar också. Jag minns speciellt en DM-final i Västerhejde 1979. Det blev 6-3, 6-3 och det är den bästa match jag spelat. Kommer fortfarande i häg den väldigt väl, även om det börjar bli många år sedan. Det var en sådan där dag då mitt spel stämde väldigt väl.

Åke Hammarlund och Sven-Erik Westerlund levde mycket på baslinjespel och bollsäkerhet. Det blev alltid matcher med långa bolldueller när herrarna mötte varandra.

– Det var bra för oss båda att vi hade varandra och var ganska jämna.

**Är det något du ångrar från din aktiva tid?**

– Jag borde ha ställt upp i flera veteran-SM när jag blev äldre. Sören Bylund tjatade på mig att jag skulle vara med eftersom han menade att jag skulle placera mig högt upp i min åldersklass. Det hade varit kul att mäta krafterna med de bästa när jag var 85 år. Då var jag fortfarande väldigt aktiv, och spelade någon gång i veckan. Men det blev aldrig av. Jag brann inte tillräckligt mycket för att tävla då.

När Åke Hammarlund skrev in sig i Visby Tennisklubb spelade man tennis i Almedalen. Det fanns två banor. En där det i dag finns en lekpark. En där Wisby Strand numera är beläget. Banorna låg på var sin sida av vägen.

– Det var två grusbanor. Och vi hade bara ett litet omklädningsrum. Men det fanns en stor charm i att spela där. Det var alltid många människor som passerade, de stannade upp och tittade. Det blev som en liten sporre att spela så bra som möjligt. När vi flyttade till Botairlunden

” När jag var 85 år var jag ännu väldigt aktiv, spelade någon gång i veckan.

blev det mer internt för oss som spelade.

**Varför flyttades tennisbanorna?**

– Kommunen ville ha tillbaka sin egen mark, eftersom det fanns andra planer. De presenterade flera olika alternativ. Förutom den där vi är i dag var vi erbjudna en plats lite nedanför, vid Backgatan. Men vi valde

Botairlunden. Det var nog ganska klokt.

Botairlunden då och i dag ser inte riktigt likadant ut. Då fanns det plasttält över en av banorna.

– Tältet drevs av ett aggregat som pumpade in luft för att det skulle hållas på plats. Det var alltid ett susande ljud i hallen. Dessutom fick man passa sig när det blev strömavbrott. Då säckade hallen ihop, och det gällde att ta sig ut. Har varit med om det några gånger.

Skrivaren av dessa rader kan vidimera att det ibland kunde bli ganska dramatiskt. Det tog ett antal minuter innan tältet hade fallit ihop. Och det blev en sport att försöka spela så länge som möjligt och sedan rusa ut innan man fick tältet över sig.

I dag står det en modern hall på den platsen där två gummiasfaltbanor en gång var belägna.

– Klubben har haft en fantastisk utveckling. Och många har lagt ner mycket tid för att nå dit den kommit i dag, säger Åke som förstås själv har en viktig del i det.

**Åke Hammarlund fyllde 92 år** i november. Han bor kvar i huset på Tranhusgatan, som varje sommar fylldes av tennisungdomar under Gutaspelen.

Nu ser han mest tennis på tv och tycker det är tråkigt att Sverige halkat efter.

– Tennisboomen på 70-talet var enorm. När Björn Borg slog igenom ville alla spela tennis. Vi anställde en tränare, Björn Björkå, och fick fram mängder av unga duktiga spelare, säger Åke, och nämner bland annat Johnny Mattsson, Dan Attlerud och Per Bergentoft.

**Vad är det absolut roligaste med tennis?**

– Att man håller i gång kroppen. Man får sträcka ut sig och får bra motion, man måste vara strategisk och ha en plan för hur man ska spela. Det är motion och tankearbete samtidigt. Väldigt utmanande, spännande, och som sagt väldigt, väldigt roligt. Jag hade gärna spelat än i dag om det bara hade varit möjligt.

**Om du hade fått börja om och välja en sport igen.**

**Vilken hade du valt?**

– Jag hade valt samma sak igen. Tennisen har gett mig så otroligt mycket genom åren. Det är ingenting jag skulle vilja ha gjort.

” Jag är bättre nu än för 20 år sedan men det borde vara precis tvärtom.

På 1940-talet, i Ungern, fanns av någon anledning en boll och ett racket i familjen Vargas ägo. Tanken var dock att Zoltan skulle intressera sig för fiol som han introducerades för redan som femåring.

Ett instrument han aldrig kom att riktigt fastna för.

– Jag minns att det var mycket roligare på banan men man fick mestadels banka mot en vägg. I tonåren stod vi och beundrade de välklädda som spelade. Egentligen var det märkligt att vi hade ett racket då min familj tillhörde medelklassen.

Zoltan lämnade Ungern och kom till Amerika där tennisen på nytt gjorde sig påmind.

– Jag hade kompisar som var väldigt duktiga. Jag såg väldigt mycket tennis men spelade inte själv på fem år.

**Långt senare vid 70-talets början** var Zoltan bosatt i Vaxholm och sonen Sven fick följa med till den intilliggande tennisbanan.

– Sven påstår att jag träffade honom i huvudet med en missriktad boll. Han hävdar att det är hans första tennisminne, berättar Zoltan och fortsätter att beskriva sin väg in i tennisen:

– Vi kom till Gotland 1978 och det gick rykten om att det fanns tennisskola i tältet. Jag minns att Danne Attlerud höll i tennisskolan. Sven var nog fem år och de andra runt tio. Men mitt eget spel dröjde hur länge som helst.

**Du verkade ha ett stort intresse utan att spela. Hur kom det sig att du tids nog började?**

– Ulf Lindberg var en eldsjäl i ungdomskommittén på den tiden och han kläckte idén att få med föräldrarna i verksamheten. En timme i veckan fick föräldrarna prova på. Det var så mitt tennisspelande kom igång i mitten av 80-talet.

**Vad minns du av Visby Tennisklubbs verksamhet?**

– Det hände otroligt mycket med tennisskola och klubbmästerskapen. Jag tror att alla födda 1973 spelade tennis på något sätt. Då tog det flera månader att spela igenom KM, berättar Zoltan engagerat.

Ulf Lindberg önskade förstärkning i tävlingsledarstaben och skickade Zoltan på tävlingsledarkurs i Eskilstuna. En resa som han minns väl än i dag.

– Jag skulle ta tåget en vinterdag, tåget kom fram sent och det var jävligt kallt. Jag tog en taxi till motellet men när vi kommer fram kommer jag inte in. Medan jag försöker ta mig in och funderar på om jag kommer att frysa ihjäl dyker en polisbil upp och poliserna undrar vad jag håller på med, redogör Zoltan och fortsätter:

– Jag fick skjuts med polisen till ett hotell. Men där sa dem att det var fullbelagt, jag tänkte att då sover jag på golvet i entrén. Till slut fick jag ett rum som även det var jävligt kallt.

– Nästa dag vaknar jag av att de pratar på radion om Palme. Det var samma natt som han blev skjuten.

Trots den besvärliga resan tog sig Zoltan till kursen och blev sedan certifierad tävlingsledare samma år. En syssla som tog mycket tid.

– Vi satt alltid i den berömda orienterarovagnen och hade maskinskrivna program. På den tiden var det domare

i varje match och bara att administrera det var mycket arbete. Det tog nio dagar för att komma igenom herrsingel B i Gutaspele.

**Zoltan Varga har sett** åtskilliga matcher genom åren och de senaste åren främst förknippats med just Visbys sommartävling; Gutaspele.

– Jag kommer ihåg att Lasse Hallin spelade en match i regnet, det var sent, bollarna var tunga och det var omöjligt för oss utanför banan att se någonting.

**Kunde de verkligen slutföra matchen?**

– De spelade en tresetsmatch och vägrade att sluta, de måste ha gått mer på ljud än ljus.

**Tävlingsledare kan vara en utsatt roll – har du någon gång blivit utskälld?**

– Det har säkert hänt flera gånger. Man skäms varje gång man blev arg och det syntes utåt. Trots allt har kunden alltid rätt.

**Hur skulle du beskriva Gutaspele?**

– Vi har inte varit så väldigt formella som de kanske är på andra ställen. Vi har försökt att vara väldigt flexibla för att få med folk även om det naturligtvis lett till en hel del merarbete. Där tror jag att vi är väldigt unika, de som vill vara med ska få vara med, säger Zoltan och beskriver sina år som tävlingsledare:

– Jag hade mest kul och det var ett roligt tidsfördriv. Ett tag var det tyvärr väldigt sorgligt när vi inte trodde att turneringen skulle överleva men den har repat sig igen.

### FAKTA/ Zoltan Varga

- Funktion: Samordnare av veteranennis och hedersmedlem.
- Spelar: 3-4 pass per vecka.
- Tennisminne: När Ilie Nastase lyckades hålla bollen i spel genom att ta sig upp på läktaren i Tennis Legends.

Rollen som tävlingsledare har även inneburit en hel del matcher i domarstolen. Speciellt en minns Zoltan lite extra. – Sven hade förlorat en match i Kalle Anka Cup och jag fick hoppa in för honom i domarstolen. Jag fick döma Magnus Norman och av någon konstig anledning kom det med i en snutt av Sportspegeln.

**I dagsläget** utgör tennisen en stor del av Zoltans vardag och det blir spel i olika konstellationer flera gånger varje vecka. Bland Visby Tennisklubbs veteraner är han sedan länge den givna kontaktpersonen för den gemensamma lördagstennisen.

– Sen jag blev pensionär har det blivit väldigt mycket tennis. I början var det lite tveksamt att få vara med men jag har blivit bättre med åren, berättar Zoltan med ett skratt.

– Jag är bättre nu än för 20 år sedan men det borde vara precis tvärtom. Nu ska vi försöka hitta fler yngre som vill vara med på lördagarna.

**Du har följt tennisen under lång tid. Vad tycker du om svensk tennis idag?**

– Obegripligt att vi är otroligt glada för att ha slagit Danmark i Davis Cup. För mig är det helt obegripligt att det blivit så här, från att ha varit en stormakt. Vart tar alla spelarna vägen, är det ishockey? Man får vända sig till Serbien, de har hur många spelare som helst, konstaterar Zoltan.

**Visby Tennisklubb kommer att arrangera ett jubileums-KM 2016. Kan vi räkna med dig som tävlingsledare?**

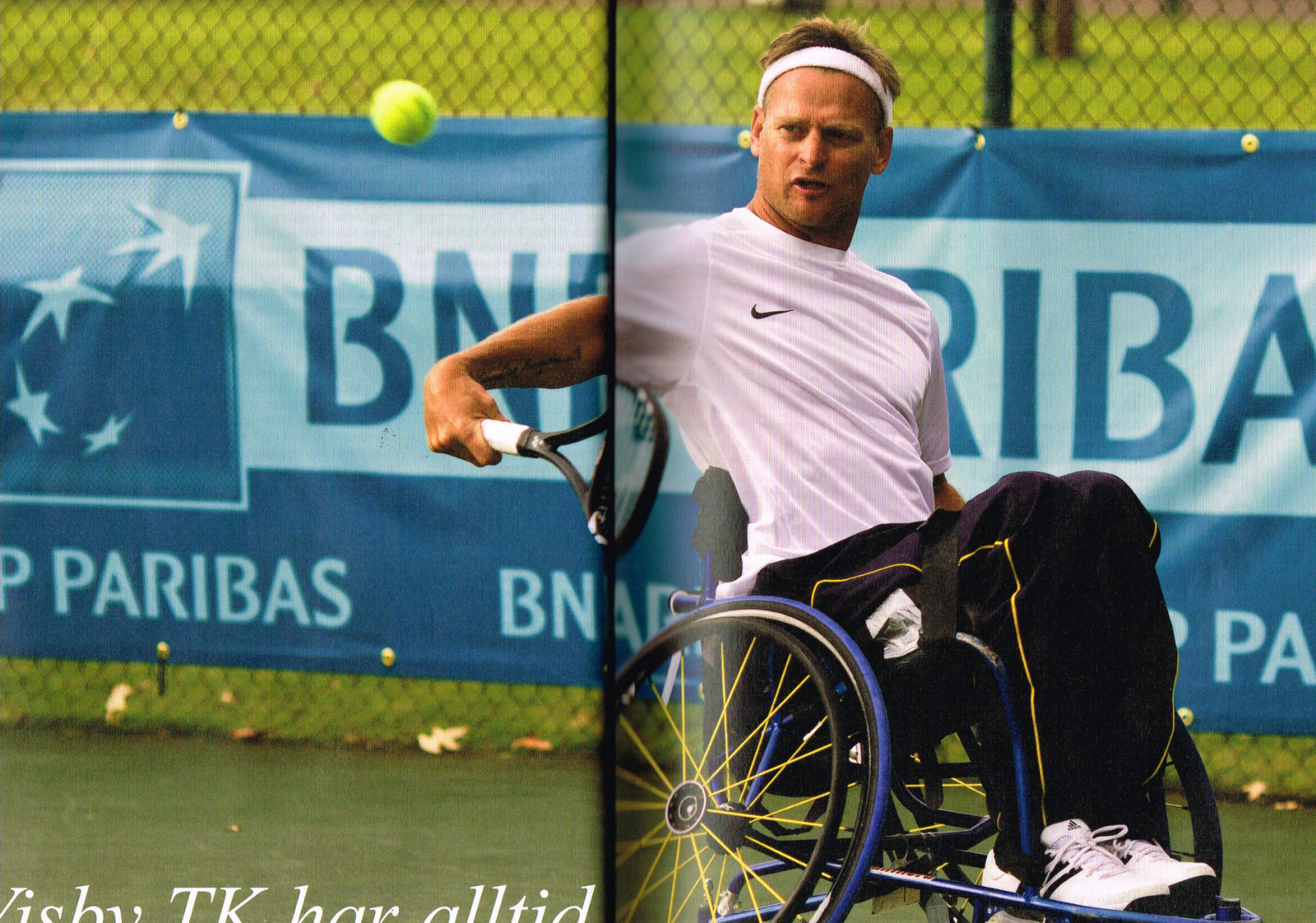
– Ja, ja, självklart är jag tävlingsledare om jag lever. Man får tänka på det i min ålder du vet.





*Vi är unika – de som vill ska få vara med*

Zoltan Vargas personliga historia har fascinerat många tennisantaster de senaste decennierna. Som tävlingsledare och engagerad i veteranverksamheten har han genom åren inspirerat fler än man kan ana.



*Nick Pietrangeli, TK har alltid*

# Det var roliga år

Det började med yngste sonens tennisintresse på 1970-talet. Sedan dess har tennisen utgjort en viktig ingrediens i Liselott Johanssons liv. I dag är hon 75 år – och ännu aktiv.

TEXT ELISABETH ÖHRLING FOTO HENRIK JOHANSSON



Liselott Johansson har länge varit engagerad i gotländsk tennis.

Det började när hennes äldste son, Roger som sjuåring fick tag på en tennisracket. Han gick i tid och otid med sin racket under armen upp till Botairlunden där han tittade på "de stora" när de spelade. Liselott ringde till slut tennisklubben och frågade:

– Vad ska jag göra med "sorken"?

Resultatet blev att Roger så småningom började i tennis-skola. Hans tre år yngre bror Henrik gick senare i sin brors fotspår. Eller möjligen i Björn Borgs...

**Det var i början av 1970-talet.** Björn Borg var en förebild för många ungdomar och tennisen fick en renässans. Tennisbanor anlades över hela Gotland och i många socknar spelades tennis som aldrig förr.

För Liselott och hennes man Allan blev det intensiva och roliga år med arbete i styrelser, tävlingar och en och annan fest.

– Vi reste en del också, till Båstad på Kalle Anka Cup och ibland annat Oskarshamn, Kalmar och Öland på juniortävlingar. Det var en härlig tid och social gemenskap med andra tennisföräldrar. Vi pratade mycket tennis hemma och såg många matcher på tv, minns Liselott och fortsätter:

– Vi föräldrar hjälpte till med att arrangera KM och DM och det kokades kaffe i mängder, bakades bullar och breddes mackor för att få allt att gå ihop. Tennisen hängde med under barnens hela uppväxt och den var viktig för oss alla och den höll oss samman som familj. Det var roliga år.

**Vilka är dina roligaste minnen?**

– Det är när jag jobbade med Gutaspelen. Varje sommar tog jag tid från min semester för att hjälpa till med spelen. Alla klubbar i Sverige var inbjudna till spel på sommaren och Gutaspelen pågår än i dag. På den tiden fanns inga datorer så jag "knackade" fram resultaten på skrivmaskin och spelplakaten fick man texta för hand. Barnen var med och tävlade och de

fick leva på korv och bröd hela veckan.

Liselott minns också arrangemanget Tennis Legends, 8–10 juli 1985, enligt många VTK:are en av klubbens största händelser:

– Då spelade legender som Fred Stolle, Tom Okker, Stan Smith och Ilie Nastase, och Björn Borg var prisutdelare. Jag fick en roll som tävlingssekreterare och fixade och jobbade med mycket, allt från planering och organisation till att rekrytera domare. Jag hade tidigare lärt känna Lars Morén som var domare vid en nordisk landskamp för damer förlagd på ön och han blev domaransvarig för dessa spel också. Det behövdes fem domare och de flesta hade fruarna med sig, berättar hon.

– Sent på kvällen innan spelen började åkte jag till hotellet med alla uppsydda kläder till domarna och fick hjälpa dem att häfta upp fällarna på byxorna med häftapparaten. Vi i styrelsen fick kostymer och kavajer med axelvaddar. Jag ordnade också en rundtur på ön för domarna och deras fruar. Vi fick höra från dem att de aldrig tidigare blivit så väl omhändertagna. Några blev också vänner till familjen. Det var en fantastisk upplevelse och en stolthet över att vi verkligen klarade av det.

**Under slutet av 1970-talet** anordnade Visby TK en tennisskola för damer.

– Men det var ont om banor och tider så vi fick hålla till godo med en tidig söndagstid, klockan 7 på morgonen, minns Liselott – som än i dag fortfarande spelar dubbel varje söndagmorgon, men nu mellan klockan 09:30 och 11:00.

**Vad har tennisen betytt för dig?**

– Det var en familjegemenskap där alla var engagerade och tennisen bär jag med mig hela livet. Tennis är en rolig form av motion, vi har kul på banan och det är roligt när man lyckas bra någon gång. Tennis är även social gemenskap och gott kamratskap.

# Det grämer mig att jag aldrig vunnit A-klassen

Michael Knutas har vunnit det mesta på den nationella tävlingsbanan. Bland meriterna finns en tredjeplats i Kalle Anka Cup, seger i Island Games, SM-guld som senior och flertalet medaljer av SM-karaktär i paradgrenen dubbel. Men det finns en titel han saknar: Trots fyra finalplatser har han aldrig vunnit Gutaspelens A-klass.

TEXT SIMON RÖCKLINGER

**M**icke Knutas blev som så många andra introducerad för tennisporten av familjen. - Jag var fem år och fick följa med farsan som spelade en gång i veckan. Jag fick slå mot planket som hade två sidor.

Man skrek "bollen" om man missade och någon annan var där eller så fick man springa runt, berättar Micke.

Första tränaren kom att bli Edward Zetterberg och Micke var under i princip hela sin barn- och ungdomstid yngst bland spelarna.

- Jag fick alltid spela med dem som var äldre och det gjorde att jag blev bra för min ålder.

**Hur skiljer sig upplägget i föreningarna då kontra i dag?**

- Då var allt ideellt och att tennis skulle vara en överklassport var bara en myt. Framförallt på somrarna bodde vi vid banan och på vintern spolade vi is på banan som det inte var tält över, berättar Micke och fortsätter:

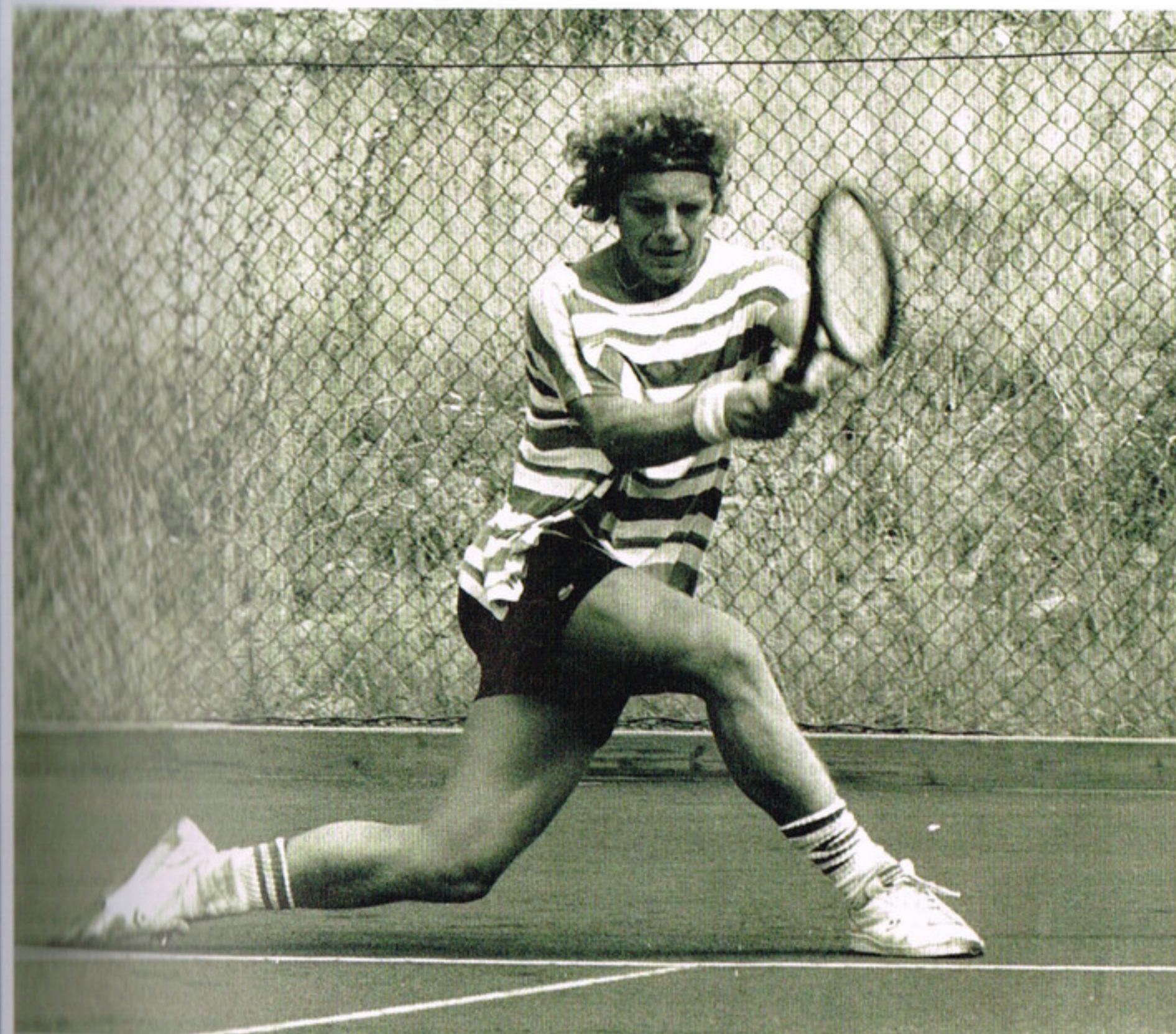
- Oftast var vi fyra så vi tränade lite cross och sedan spelade vi dubbel. Det är nog därför vi blev så bra i dubbel. Jag är bättre i dubbel än idag.

**Efter juniortiden** arbetade Micke Knutas på försvarets radioanstalt och studerade ryska när Ubbe Geiwald ringde och värvade honom till college i Little Rock, Arkansas.

- Jag bad om tjänstledighet från FRA men fick avslag. Då sa jag upp mig och åkte över, morsan var väl inte överlycklig om man säger så. Vi hade allt betalt och tränade 3-4 timmar om dagen.

**Kan du beskriva hur det var att spela matcherna?**

- Mot Texas Christian University i Fort Worth, Dallas var det otroligt drag på läktaren och jag minns att vi slog dem med 5-4 i lagmatchen, berättar Micke med ett nöjt leende.



Tillstudie av Micke Knutas. FOTO PRIVAT

**Du nämns ofta i sammanhang med Danne Attlerud, Johnny Mattsson med flera – vem var egentligen bäst?**

- Det beror på hur man mäter. Danne, Johnny, Stefan Nilsson vann väl alla JSM eller skol-SM, och Per Jemsby var topp-3 i Sverige på sin tid, men hade ju lagt av när jag blev lite äldre, svarar Knutas svävande.

**En sak är dock säker, kampen mellan ungdomskombattanterna lever vidare än idag.**

- Danne Attlerud ringde mig för tre och ett halvt år sedan och frågade om vi hade ett bollplank i Järfälla. Då hade han inte hållit i en racket på tjugo år, men fått tillbaka lusten så bokade jag en träningstimme och Danne är grymt på G idag och kör säkert tre, fyra pass i veckan.

**Är det ännu samma stämning på banan?**

- Varje timme, vi lilar varje onsdag och man ligger som ett "utsketet" plommon efter varje pass och man vill gärna vinna.

**Har du något guldorn bland alla dina tennisminnen?**

- Island Games på Åland 1991. Vi spelade på grus i Mariehamn. Vi vann lag och jag fick vinna dubbeln med Sven Varga och mixeddubbeln med Gabriella Hammarskjöld. Sen vann jag singeln mot Svempa. Det var total gotländsk dominans och nationalsång med stäpås...

**Meriterna är många, är det något du inte vunnit?**

- Det grämer mig att jag aldrig vunnit A-klassen i Gutaspelen. Jag har varit i fyra eller fem A-finaler och jag kommer ihåg när en reporter från Radio Gotland kom fram efter den fjärde förlusten och frågade: Hur känns det att vara den eviga tvåan?

- Då var det tur att jag är en snäll människa, säger Micke med ett skratt.

**Du är nu officiellt inbjuden till Visby Tennisklubbs Jubileums-KM i augusti 2016. Kan vi räkna med dig?**

- Jag tackar ja på stående fot – fy fan vad kul!

# Inte lika jobbigt att förlora nu som förr

Tennisen fick Danne Attlerud bokstavligen på fötter. Med passionerad envishet slog han inte bara läkarna med häpnad – han besegrade mer än en högkaratig motståndare. Botairlunden och Visby TK var hans bakgård och barndoms stig.

TEXT & FOTO ROGER BJÖRKMAN

**D**anne Attlerud bor i dag i Spånga, jobbar som lärare på Lilla Alby Skola i Sundbyberg. Han är också text- och låtskrivare med flera starter i Melodifestivalen.

Och han är en av Visby TK:s framgångsrikaste spelare och skarpaste profiler.

Men det var långt ifrån självklart att det skulle bli så.

Edward Zetterberg startade 1967 en tennisskola i Botairlunden. Per Bergentoft, Johnny Mattson, Ulf Hammarlund, Lasse Hallberg, Björn Norberg, Per Hammarlund, Anders Palmgren, säkert några fler, och Danne Attlerud skrev in sig i skolan. Det har han aldrig ångrat.

Den 10 augusti 1967 klev Danne Attlerud in i en värld som kom att forma hans liv, på mer än ett plan.

– Då började jag spela tennis. Jag brukar inte minnas datum, men det här datumet glömmet jag aldrig. Edward Zetterberg sa till oss: ”om en vecka ska ni spela turnering och då måste man kunna spela forehand och serve”.

**Danne Attlerud var smartare** än så och tog ett beslut som kom att definiera hans liv – och satte fingret på hans karaktär.

– Man måste ju kunna spela backhand också, tänkte jag. Så jag gick bort till planket, ställde mig där och tränade backhand. Och där stod jag i princip från 1967 till 1975 och tränade och tränade.

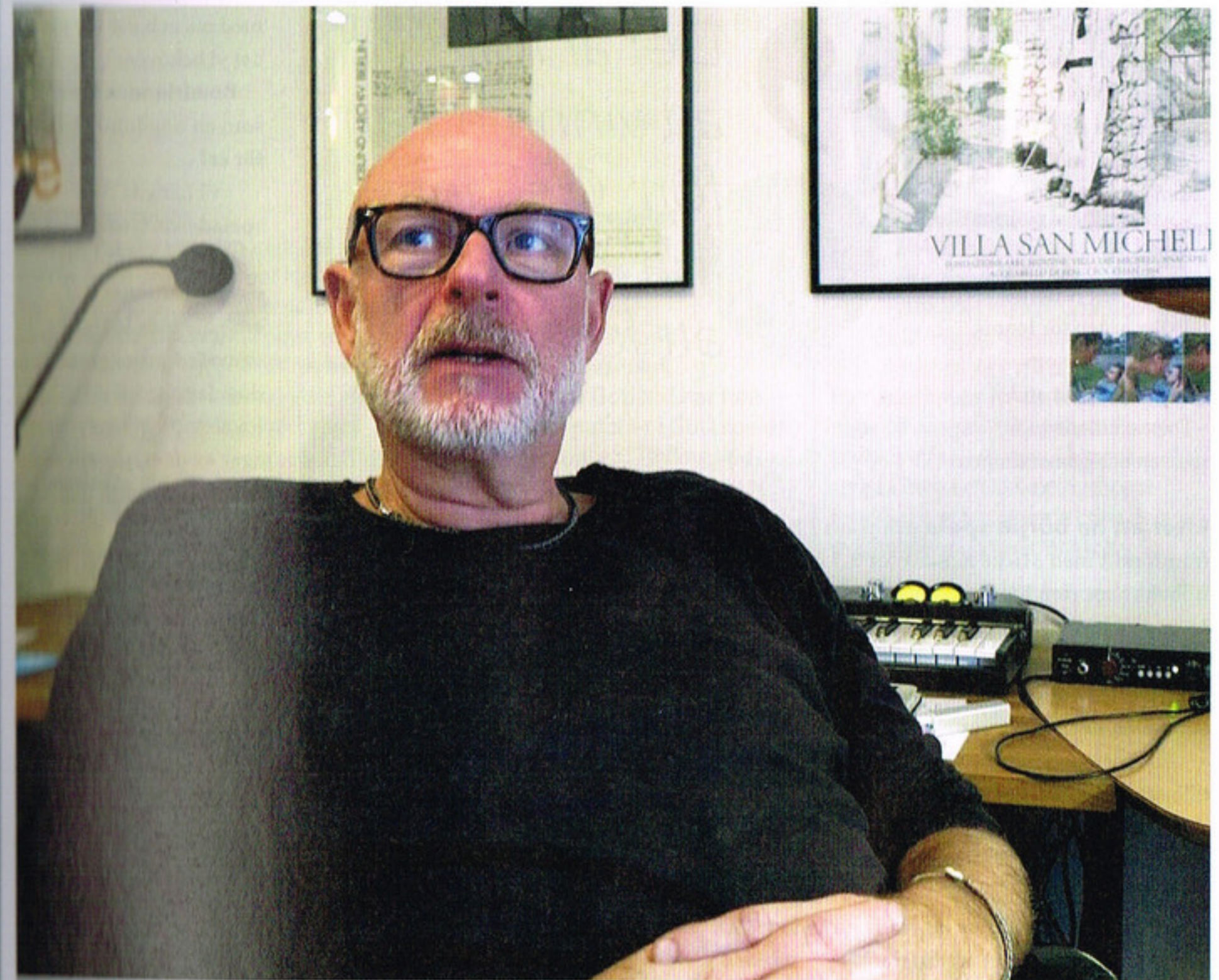
Inte bara backhand såklart, men slaget kom att bli ett av hans starkaste genom karriären. Han nötte grundslag timme efter timme, dag efter dag, vecka efter vecka. Månader som blev år.

– Det fanns inte tider att spela på banorna så mycket som jag ville. Jag minns hur jag stod där och det blev mörkt. Fladdermössen flög omkring, mina föräldrar kom och hämtade mig när det var dags för kvällsmat.

Tennisen kom att bli viktig för honom. Han älskade att spela och träna, men sporten gav så mycket mer.

– Tennisen betydde det mesta för mig. Den gav ett enormt starkt kamratskap men även personligen betydde den mycket.

**Han fann en sport** som utvecklade honom. Bollsinnethöll inte toppklass – det fixade han genom oräkneliga timmar framför planket. Han tillhörde de yngsta i gänget, långt ifrån bäst – men drevs av en stark vilja att bli bättre. Så han



satte upp mål, målade bilder i sitt huvud, förlorade matcher, lut ihop och tränade ännu några fler timmar. Troligen fler än någon av de andra.

– Låter det tufft? Lägg då till att han vid den här tiden besvärades av ganska svåra problem med sina fötter som växte fel.

– Jag kunde knappt springa, 60 meter i årskurs 6... du vet, jag var sämst av alla. Tjejerna inräknade, det var jättejobbigt.

Tillsammans med pappa Tore åkte han regelbundet till Hiorbackainstitutet i Stockholm för att få specialisthjälp. De provade hälftönsinlägg men läkarna sa att han troligen skulle få svårt att gå obehindrat resten av sitt liv.

– Jag fick en massa program för fotgymnastik, men det struntade jag i och spelade tennis i stället. Efter några år sa läkarna att tack vare tennisen och de andra sporterna hade fötterna blivit mycket bättre, minns han.

**Han ville bli bättre i tennis** – blev bra i fötterna och hittade en samhörighet bland tennispolarerna.

– Tennisen var drivkraften, det andra fick jag på köpet och det var ju egentligen viktigare, säger han.

Killarna sporrade varandra, sprang längs Galgberget, gnuggade på banorna och Danne ville bli bättre än Sören Bylund som var bäst. Senare siktade han in sig på Johnny Mattsson som näst efter Björn Borg var sverigeetta i sin åldersklass.

– Jag är ett år yngre än Johnny, att bli bättre än honom blev en kamp och en viktig drivkraft i mig.

**Skol-SM 1975, i Djursholm**, kvartsfinal. En milstolpe för Danne som för första gången besegrade Mattsson i en tävlingsmatch.

– Då hade jag nått ett stort mål, jag var så lycklig men av respekt för Johnny sprang jag ut i skogen och jublade. Kunde ju inte sitta där i omklädningsrummet och vara glad... Johnny var rätt ledsen att han förlorat.

**Vad betyder tennis för dig i dag?**

– Inte alls lika mycket, efter att ha hållit upp i 20 år började jag spela igen för drygt tre år sedan. Micke Knutas tyckte jag skulle börja men jag bestämde mig nog först efter en friluftsdag i skolan då jag fick eleverna att bli peppade på tennis. De tyckte det var så kul och deras glädje smittade av sig, jag ville spela igen.

Så han ringde Knutas och undrade om det fanns ett bollplank han kunde ställa sig framför. – "Va fan", sa Knutas. "Kom ut och kör med mig".

En vindstilla majkväll i Järfälla fick Attlerud tillbaka lusten för tennis. Det ena ledde, som det heter, till det andra – Danne hittade in i sporten och gemenskapen.

**Efter att ha börjat spela** och träna i Järfälla TS, framförallt med Micke Knutas för 3,5 år sedan, är han tillbaka i sporten han en gång älskade så högt. Passionen är inte lika intensiv i dag, men glädjen och lusten är stark. Tennisträning två gånger i veckan, löpträning, seriespel i H55 i högsta serien med Järfälla TS och Gutaspelen när han är hemma på sommarlov.

– Det betydde jättemycket för mig, inte minst att komma tillbaka till ett socialt sammanhang jag inte visste jag saknat under 20 år är häftigt. Jag träffar ju samma killar nu som då.

Han spelar med mindre press på sig själv nu, perspektivet är annorlunda.

– Det är nästan roligare att vinna nu än förr. Och det är absolut inte lika jobbigt att förlora.

Han nämner Edward Zetterberg som viktig för hans tennisutveckling. Även Lasse Tell har spelat stor roll liksom Alfons Sandberg och Gustaf Grönblad som gjorde en viktig insats för att bygga lagkänslan i Visby TK.

– Eilert Nilsson får vi inte glömma, hans driv och entusiasm...det var bara att hänga med in i kaklet. Han körde hårt

## FAKTA/ Danne Attlerud

- **Namn:** Danne Attlerud
- **Ålder:** 58.
- **Yrke:** Lärare för elever med svenska som andra språk på Lilla Alby Skola i Sundbyberg, måndag, tisdag och halv onsdag.
- I sitt företag Docit Production AB är han text- och låtskrivare till artister och för företag som vill ha reklamjingle. Har sålt platina i Japan, Sverige, Danmark och Norge. Han har varit med i Melodifestivalen nio gånger i Sverige, sexton i andra länder. Har haft och har fortfarande ett omfattande musik-engagemang runt om i världen.
- **Bor:** Spånga. Sommarställe i Visby.

” Det är roligare att vinna nu än förr. Och inte lika jobbigt att förlora.

hos tyngdlyftarna och fick övningar av dem, jag sprang fyra gånger i veckan. Jag hoppade hopprep varje dag under femton år, och under samma period körde jag ett styrkeprogram på morgonen och ett annat på kvällen.

### Vad är det med tennis som lockar dig?

– Oj, det finns så många delar, det är en svår sport med relativt tung boll och ett tungt racket som ställer höga krav på koordinationen. Man är tvungen att röra sig och ställa in kroppen för att träffa bollen rätt. Och det finns ett tydligt moment av strategiskt tänkande som liknar schack. Tennis ställer krav och är väldigt utvecklande på så många sätt, säger Danne Attlerud.

### Vad har du för relation till Visby TK i dag?

– Väldigt god, som jag alltid haft. Jag ser på Visby TK på samma sätt som jag alltid gjort, välkomnande och det är alltid lika kul och inspirerande att komma dit.

### Vad känner du när du tänker på Botairlunden?

– För mig var det ett andra hem. Jag var där mer än jag var hemma. Under en period gick jag ner och körde fys eller slog mot planket klockan sex på morgonen. Det var en fostrande miljö, det funkade inte att hålla på med för mycket tjo och stim på en tennisanläggning.

### • Höjdpunkter i karriären:

- Kvartsfinalseger mot Johnny Mattson i Skol-SM, 1975
- Vinst Skol-SM, singel 1976
- Dubbelmästare Skol-SM med Johnny Mattson
- Dubbelmästare Skol SM med Stefan Nilsson
- Seger Junior-SM, inne och ute tillsammans med Hasse Göransson
- Har spelat en landskamp för Sverige
- Direktkvalificerad i stora SM 1975
- Universitetsmästare lagmästerskapet NAIA, Atlantic Christian College, Wilson, North Carolina
- Rankad #5 som junior
- 1983 besegrade han Janne Gunnarsson, då rankad 60 i världen, i Smålandscupen, en lagtävling för småländska lag.

med oss och det var precis det vi behövde.

### Botairlunden blev som en ungdomsgård för er?

– Vi hängde där, spelade kort, satt där timtal och snodde åt oss fem minuter när en bana blev ledig. Vi tränade i princip varje dag. Jag var i styrkelokalen på Mästergatan

### En dyrbar serve

Träningsflit ska enligt många premieras. Men ibland kan det kosta mer än det smakar. En övernattning på Grand Hotel kunde ha blivit en mycket kostsam historia när en ivrig junior fick för sig att öva lite ytterligare på sin serve inför morgondagens seriematch.

De medresande ledarna väcktes av ett rejält kras efter att takbronan hade servats ner. Historien fick dock ett gott slut när hotellet valde att inte debitera servern.

### Tennis - en trafikfara?

Tennis är kanske inte mest känt för att vara en farlig sport. Men när tennis Legends genomfördes blev det ett smärre trafikkaos. På väg ner mot Toftagården fick en dam syn på nationalikonen Björn Borg som var fullt sysselsatt med att kasta varpa. En skymt av sin stora idol fick damen att ställa sig på bromsen - vilket ledde till att bakomvarande bil inte hann med att stanna. Borgs varpakastande ska dock inte ha lett till några personskador.

### Domslut som lever kvar?

I jubileumsmagasinet beskriver Michael Knutas att det fortfarande grämer honom att han inte lyckats vinna Gutaspelens herrar A. En bidragande orsak till detta kan vara klubbens nuvarande ordförande som bestämt dömde in en boll vid den borte linjen. Knutas sägs ha varit synnerligen missnöjd med domslutet och avbröt sin dubbelfattade backhand. Knutas spel ska sedan ha rasat.

Om Johansson ångrade att han inte kollade märket?

– Det var då alla sprang ned och kollade märken hela tiden. Jag försökte vara bestämd.

### "Det sämsta jag spelat"

Ibland är det svårt att få uppskattning för ett gott dagsverke. A-lagsspelaren Joakim Ulfvebrand sticker dock ut avsevärt. Under sin tid på Gotland har han vunnit en rad matcher i Gutaspelen och Sommartouren. Tävlingsledningen har sedan fått lyssna till en drös förklaringar om dåliga matcher från motståndarna.

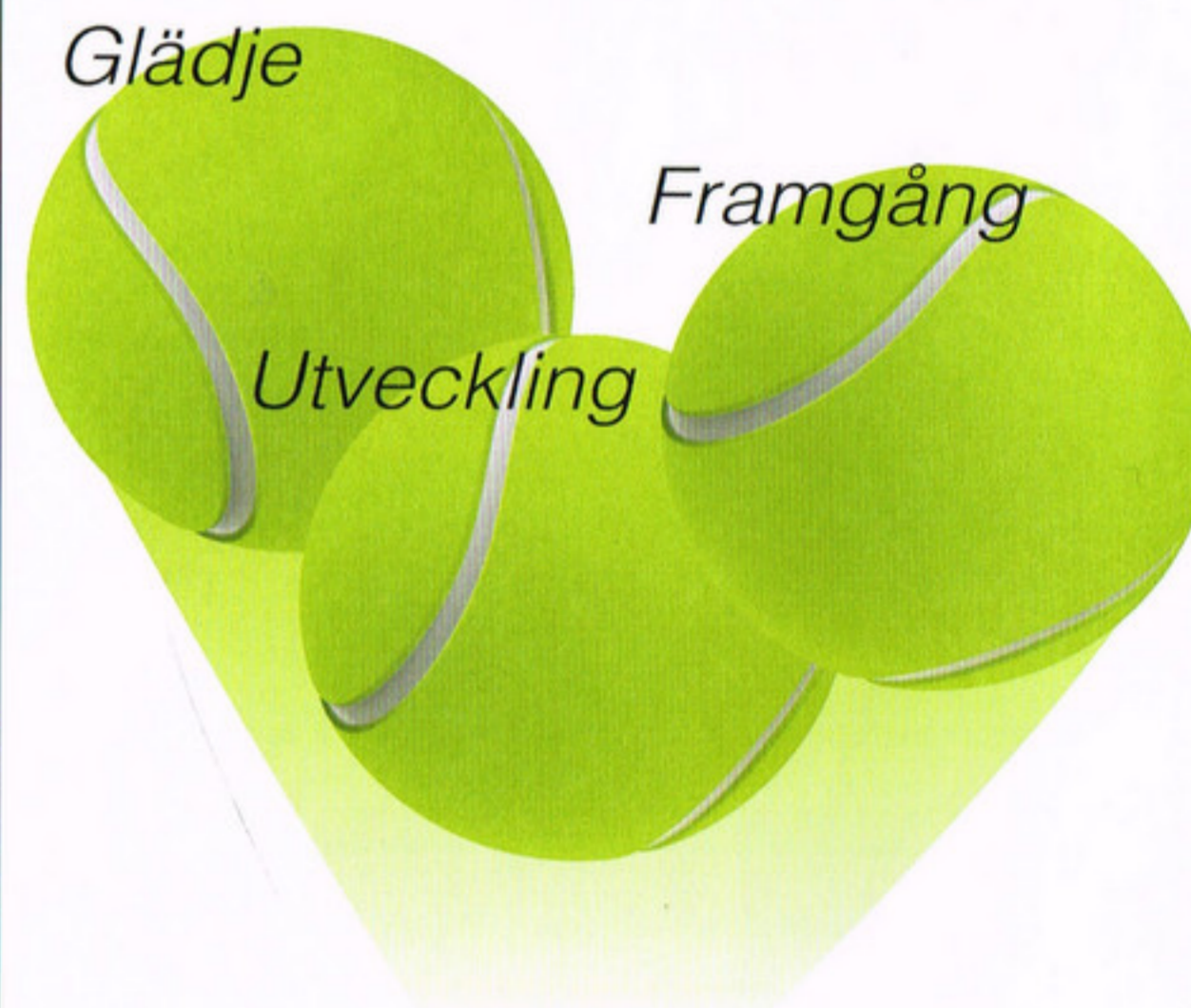
Redaktionen vet med säkerhet att Ulfvebrand även sett till att avsluta en av kombattanternas karriär. Efter matchen lovade han att sluta med tennis - något som blev verklighet.

### Uppvärmning en timme

En hårdslående junior lyckades inte riktigt få till det när det vankades match. Coachen fick då för sig att "värma-ur" nervositeten. Junioren värmdes upp mer än en timme och motståndaren funderade mest på om gotlänningen skulle orka spela överhuvudtaget. Chansningen gick hem och Linköpingsborna funderar nog fortfarande kring den evighetslånga uppvärmningen.

### Namn kan förvilla

Vid Island Games blev av någon märklig anledning en herre inlottad i damklassen. Mistaget upptäcktes dock innan publicering.



Niclas Rodhborn hade aldrig gillat individuella idrotter. Men olyckan som gjorde honom förlamad från midjan och nedåt förändrade allt. Inklusivt synen på idrott.  
- Rullstolstennis var helt perfekt för mig, säger Niclas Rodhborn.

TEXT CHRISTER NILSSON FOTO ANDERS HÅRD

**N**iclas Rodhborn, som tidigare hette Larsson i efternamn, har varit professionell rullstolstennisare i två decennier. Han har rest runt hela jordklotet och spelat mot världseliten, och han har deltagit i två Paralympics – han spelade rullstolstennis i Aten 2004 och rullstolsbasket i Peking 2008. Han har också deltagit i 22 lag-VM med det svenska rullstolstennislandslaget, vilket är fler lag-VM än någon annan i hela världen har deltagit i, och vunnit guld två gånger.

Men allting började på Gotland och grunden lades i Visby Tennisklubb.

- När jag var ung spelade jag hockey och fotboll. Jag var en lagmänniska och hade aldrig testat någon individuell idrott, berättar han om sin idrottsliga bakgrund:

- Men när jag var 19 år inträffade bilolyckan. Jag blev förlamad från midjan och nedåt. Dittills hade idrotten varit mitt liv, efter att jag skadade mig var ingenting roligt längre. Jag var ganska bräcklig efter olyckan och jag kunde inte på något vis tänka mig att flytta från Gotland. Jag ville tillbaka till idrotten men då, på den tiden, fanns ingen lagidrott för personer i rullstol, inte på Gotland.

Niclas testade i stället alla möjliga individuella idrotter men hittade inget som han tyckte passade honom.

- Jag köpte till och med en friidrottsstol och körde omkring på de gotländska vägarna, men det var inte min grej. Jag sålde den ganska fort.

**Olyckan som kom att förändra** hans liv inträffade 1988. Året efter gjorde rullstolstennisporten entré i Sverige. Niclas blev fast direkt.

- Jag kände direkt att det var det här jag skulle hålla på med. Jag var förstas ensam rullstolstennisare på Gotland, men jag tränade mot gamla hockeyspelare, en bollmaskin, en stående kompis... det spelade ju egentligen inte så stor

roll vem som fanns på andra sidan nätet, det funkade ändå, minns han.

Niclas hade bra stötning i Visby TK som den enda rullstolstennisare han var. Han blev dock snabbt väldigt duktig och valde då att flytta till fastlandet för att kunna satsa fullt ut på sin nyfunna idrott.

- När jag kom upp på elitnivå behövde jag ha andra rullstolstennisare att träna med. Det var egentligen bara därför jag lämnade både Gotland och klubben, säger Niclas, som 1990 flyttade till Kalmar och drygt ett år senare till Stockholm.

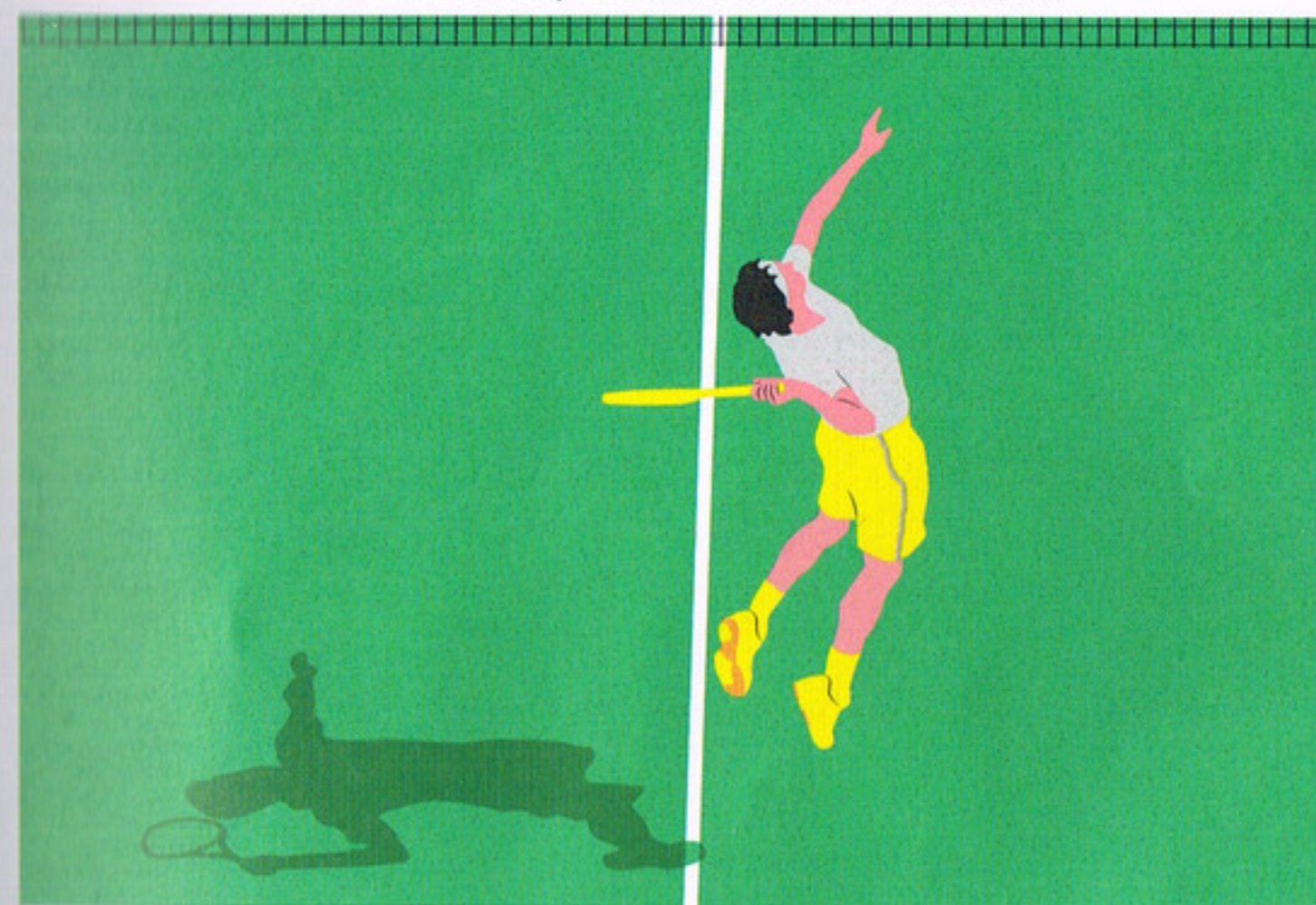
**I dag är Niclas Rodhborn** förbundskapten för svensk rullstolstennis. Den egna elitkarriären har han avslutat, men han tränar fortfarande regelbundet – och kan tänka sig att göra enstaka inlägg i tävlingssammanhang om exempelvis någon saknar en dubbelpartner.

Niclas är svensk ambassadör för Wings for life, en ideell organisation för personer med ryggmärgsskada och för forskning kring dessa skador, och han kommenterar tennis för tv-kanalen Eurosport. Han sitter också i den svenska rullstolstenniskommittén – där han har sällskap av en annan gotlänning: Visby TK:s sportchef Simon Röcklinger.

- Jag har alltid haft bra kontakt med både Visby TK och med Simon, och rullstolstennislandslaget har haft både läger och tävlingsmatcher på Gotland, berättar Niclas – som också, tillsammans med mångåriga rullstolstennispartnern Peter Wikström, spelade en uppvisningsmatch i Visby i samband med invigningen av Rackethallen i Botairlunden 1999.

Även om han sedan länge bor i Stockholm och tillhör Solna Tennisklubb, så ligger både Gotland och Visby TK honom varmt om hjärtat.

- Visby TK betyder mycket för mig och har alltid gjort. Jag är ofta på Gotland och hoppas vara det allt mer framöver.



## Står jag still går jag bakåt – hur kul är det?

**T**ennis är en resa. Som livet ungefär. Om jag blir bekväm står jag still vilket i praktiken innebär att jag går bakåt eftersom världen omkring mig utvecklas. Om jag har balans blir timingen rätt, finns fokus hittar jag träffen, är jag förberedd lämnar jag inget åt slumpen, är jag i snitt tänker jag framåt, ångrar inget.

Reser sällan hemifrån utan tennisväskan. Jens i Malmö brukar vara sugen på en timme eller två i Bellevuestadion, tiller tackar aldrig nej till en timme på Ullevi TK, Martin dammsuger Stockholmsområdet på banor oavsett tid på dygnet. Min bror Håkan har finfin tillgång till banorna i saltsjöbaden där han bor – på gruset framför vackra Grand Hotel eller i hallen uppe vid skolan.

Det finns några tennisbanor jag minns mer än andra. **Hudervallen i Hemse** självklart, där jag växte upp på rödmålad grov asfalt och maskrosor i sprickorna. Där pappa sa "koncentrera dig" och jag spände hela kroppen.

Där han också sa "så här ska du slå din backhand" och jag sket i det till Danne Attlerud kom och sa samma sak – jag lyssnade och min backhand började fungera.

**Botairlunden**, denna tennisas i världen. Fast det där upplåsta mörka ballongtältet med nålfiltmatta där man var tvungen att gå genom en sorts sluss för att inte tältet skulle kollapsa var inte roliga. Läskigt, fick aldrig spelet att stämma där.

**Fidji** där en kille med flätat skägg sa: "the name of the game is to enjoy yourself" och pekade oss mot en palmduge. Vi klev in på den varma cementen, det hade börjat mörkna, fortfarande väldigt varmt i luften. Vi fick börja med att skyffla undan grodorna som drogs till det varma underlaget. Ubbe och jag var på världsomsegling, två Princespadar i Ubbes Princeväska.

**Förenade Arabemiraten.** Tog med mina racketar till U17-fotbolls-VM för några år sedan, alla i laget trodde jag var galen. Kan varit något av det smartaste jag gjort. Khalifa Bin Zayed Stadium i Al Ain, FIFA-höjdare i slips, slöjbe-klädda tjejer som fixade kaffet i pressrummet, vi bodde på andra våningen, Irak på tredje, Mexiko på fjärde och Greg från Australien var tennispro.

Vi spelade tennis som besatta i 27-gradig hetta klockan tio på kvällen. Han sa inget jag inte redan visste – men han fick mig att tro på det.

En tennisresa kan också gå från Slazenger i trä till Yonex i stål till Dunlop Max 200g i grafit till Wilson i kevlar med amplifeel i handtaget.

Det bästa är att resan aldrig tar slut, snarare blir den bara mer utmanande och lockar till nya nivåer av utveckling. Som livet eller hur, står jag still går jag bakåt – och hur kul är det?

TEXT ROGER BJÖRKMAN



*Antingen skulle vi bygga nytt – eller gå vår egen väg*



Från gräs och gymnastiksal - till grus och Plexipave.  
Tennis introducerades på Gotland redan 1883 och har sedan dess  
utövats i allt från privata spelklubbar till föreningsform.  
Vi har tittat lite närmare på spelplatser genom det senaste seklet.

TEXT SIMON RÖCKLINGER

**E**j på något sätt osannolikt vis, introducerades tennisporten på Gotland 1883. En i England bosatt gotlänning besökte sin släkting fröken Wenken Cramér och begävade henne med ett tennisspel samt undervisade i dess regler. De spelade på gräsplan i Skolbetingen.

Redan året därpå kom tennisen till Klintehamn och initierades av fröknarna Fanny och Hermanna Snöbohm. Men något större intresse från allmänheten uteblev för den vid tillfället anonyma sporten som kom att trängas undan och försvinna.

Sommaren 1891 var den "vita sporten" mer av allmän kännedom och utgjorde ett populärt inslag i svenska badorter. 1891 var även året då tennisen åter introduceras i Visby av löjtnanterna Arvid Zetterling och Ernst Malmberg. Man spelade då på gräsplanen vid DBW:s paviljong. Året därpå stiftade bokhållare "Nenna" Ekman med systrar tillsammans med systrarna Een en spelklubb. Intresset för tennis spreds i Visby och flertalet privata spelklubbar instiftades. Sporten utövades flitigast under sommarhalvåret, då främst på lämpliga gräsplaner, för att under vintrarna bedrivas i trupperbandens gymnastiklokaler.

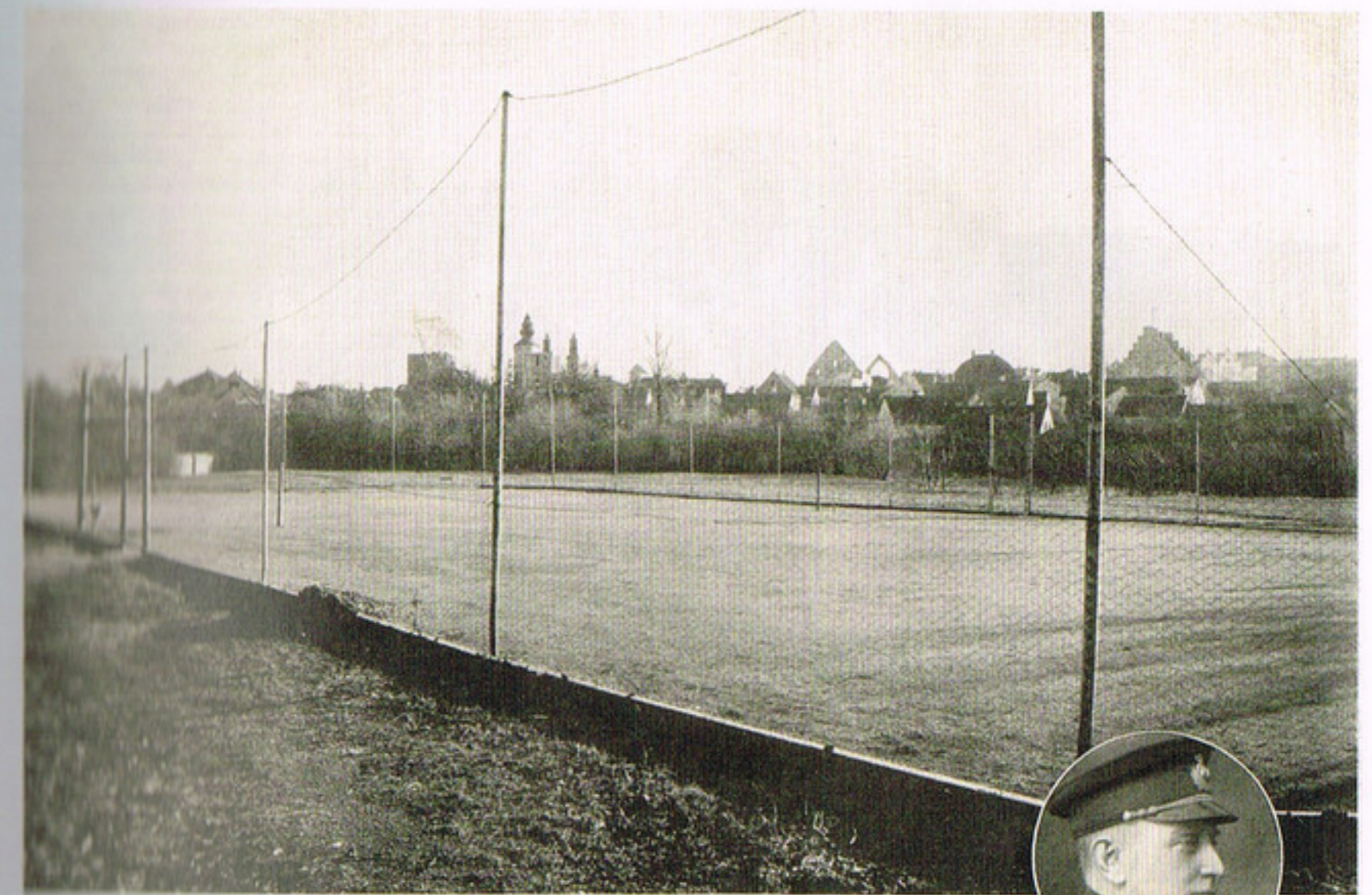
Då tennisen var alldeles för exklusiv och kostsam för gemene man hade den svårt att slå igenom och bli en "allas sport".

1916 blev ett genombrottsår för sporten då länsnotarie Elias Brandel, löjtnant Eric Isaeus samt brandchef Carl Lindström grundade Visby Tennisklubb.

Genom tillmötesgående av stadens myndigheter uppläts plats på gamla artillerigården vid stranden samt vid Almedalen, där det sedermera kom att bli två banor. I Gotlands Idrottsförbunds minnesskrift från åren 1908 - 1938 kan utläsas att det genomfördes allehanda tävlingar och propagandauppvisningar årligen. Tränare hade även anställts för att säkerställa tillväxten. Ett tätt samarbete fanns dessutom med Nynäshamns Tennisklubb kring årligt återkommande tävlingar.

**Almedalen blev sedan Botairlunden** med två öppna banor samt två, klassiska, en-tout-cas banor.

1978 stormades det i leden enligt en artikel i Gotlands Tidningar. Gotlands Tennisförbund och Visby Tennisklubb önskade få tillgång till den av kultur och fritid



Ordf.

## VISBY TENNISKLUBB

VISBY

Stiftelse: 1916

Medlemsantal: 64.

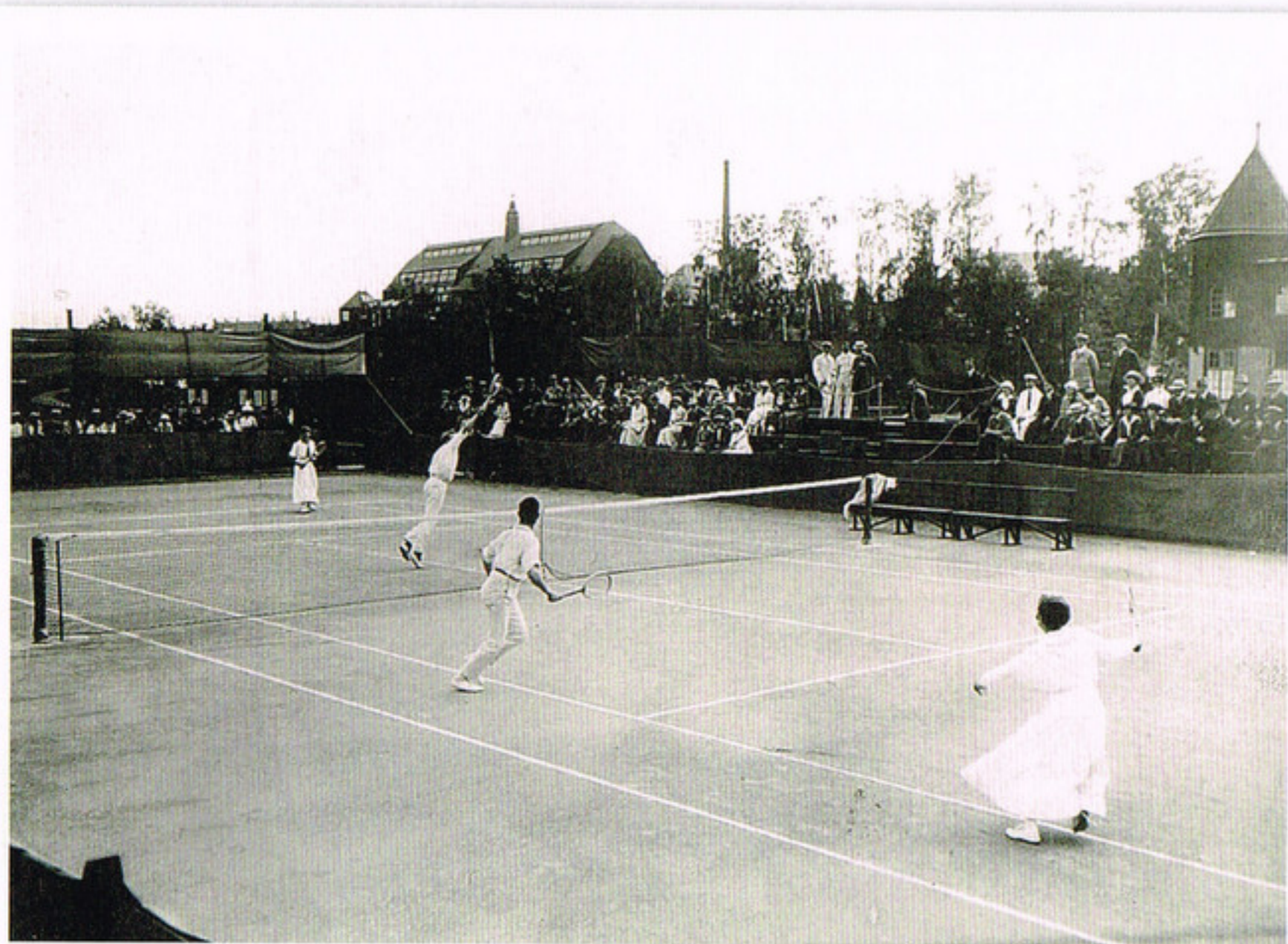
Styrelse: Ordf. C. Lindström, v. ordf. och sekr. H. Löwenberg, kassaförv. S. Lundberg samt W. Dahlqvist, R. Melin, N. Bolin, Cecilia Bachér och I. Lindström.

Banor: 2 st. en-tout-cas banor, tillhöriga klubben. Åskådarutrymme för cirka 300 personer.



Sekr.





inköpta filtattan som vid inköpstillfället var ämnad för ishallen.

Då mattan inte välkomnades av övriga idrotter menade Visby Tennisklubb att den var utmärkt för tennis.

Gotlands Tennisförbunds dåvarande sekreterare, Tore Mattsson, var en av flera som uttalade sig:

"Om man ser realistiskt på saken får tennisspelarna största behållningen av mattan. Vi kan utnyttja den i 220 dagar, men nu skall den alltså användas tre dagar i ishallen och i övrigt vara magasinerad."

Tennisherrarna fick sinom tid som de önskade och filtattan utgjorde underlag i det för många välkända barracadatältet till vägs ende. En vågad satsning banade väg.

**I februari 1998** blev Lennart Belfrage, i egenskap av Visby Tennisklubbs ordförande, uppringd av en genom åren mycket engagerad medlem. En för klubben stor katastrof hade inträffat och det kom att bli ett avgörande vägskäl för framtiden.

– Jag blev uppringd av Ulla Hammarhjelm som frågade om jag visste om att tennistältet var på väg ner i Östersjön, minns Lennart och fortsätter:

– Jag åkte dit med en gång och kunde konstatera att allt var platt och hade slitits sönder av stormen.

I en tid där kommunen skötte drift och vaktmästeri var nu tiden knapp.

– Vi hade länge längtat efter en hall och nu fanns två alternativ. Antingen skulle vi bygga upp ett nytt tält eller kavla upp ärmarna och gå vår egen väg.

En driftig styrelse med Lennart Belfrage i spetsen beslutade sig för att försöka ta över driften och investera i Gotlands första hall anpassad för tennis.

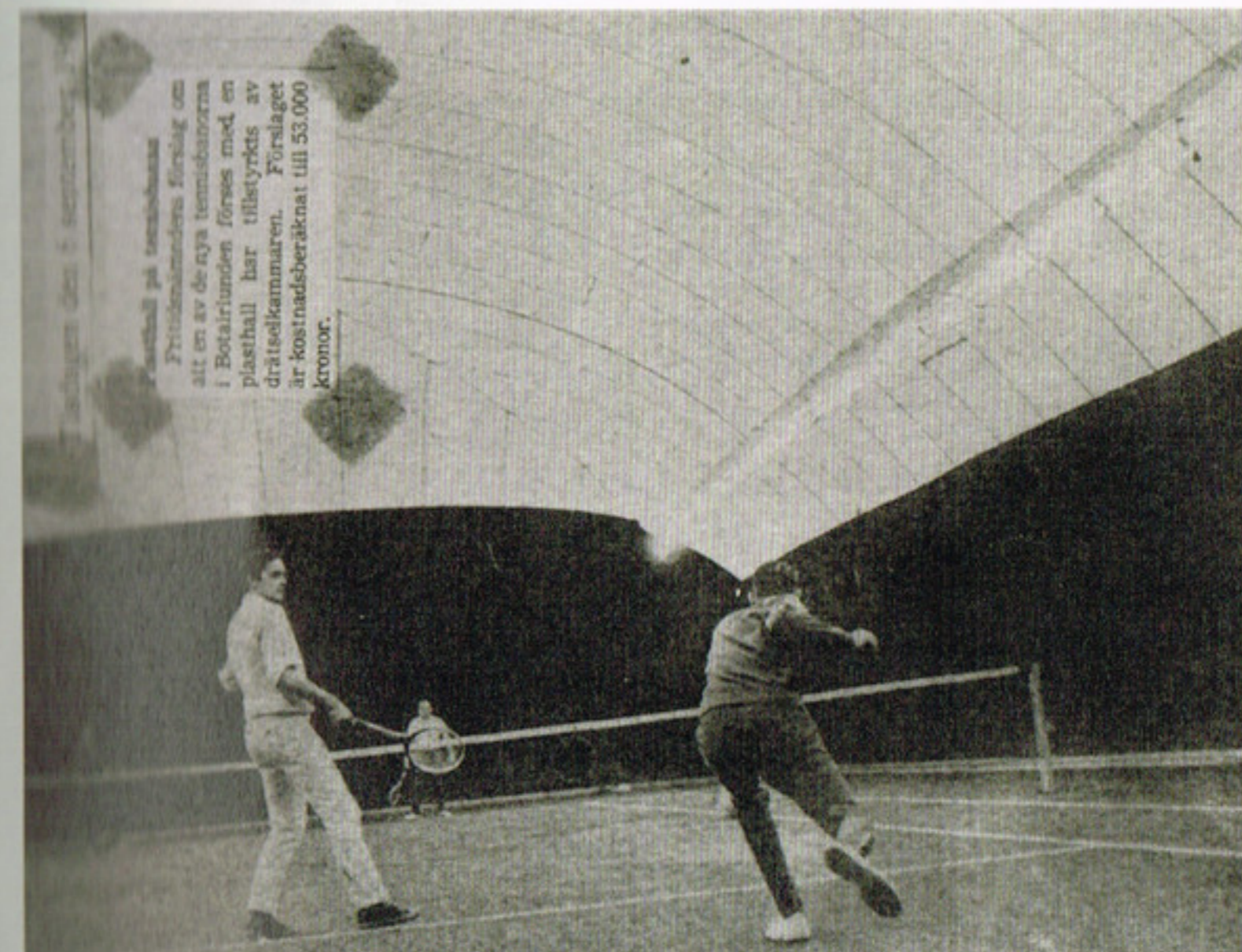
– Jag ringde upp Jan Lundgren (kommunalråd, reds anm) och fick lov att komma på möten kl. 7 på morgonen.

Och just möten avlöste sedan varandra innan Handelsbanken lämnade klartecken till kalkylen.

– Vi behövde bara en tomträtt och fick villkoret att inkludera badminton. På så vis skulle det frigöra en hel del utrymme för de andra idrotterna i många hallar.

– Jag betalade för tomträtten kontant, berättar Lennart inspirerat.

Visby Tennisklubbs största investering genom tiderna krävde dialog med medlemmarna och under årsmötet i mars 1999 var frågorna många.



– Alla var såklart inte positiva men det var viktigt för oss att vi höll medlemmarna uppdaterade under processen. Många av medlemmarna engagerade sig sedan för att rensa bort det gamla.

**Men hallbygget höll på att** gå om intet då kommunstyrelsen yttrade sig och oppositionen önskade hellre se hostäder i området.

Oppositionen fick dock inget gehör och byggnationen kom att inledas i rask takt i mars 1999.

– Vi hade besökt flera hallar och tittat. Vi ville inte ha någon pelare i mitten för att hallen skulle kunna nyttjas till fler evenemang än tennis.

Under hösten 1999 stod Wisby Rackethall klar och vid invigningen fanns bland annat den framgångsrike rullstols-tennisspelaren Niclas Larsson (numer Rodhborn).

Med en modern arena i ryggen förväntade sig många ett rejält uppsving för Visby Tennisklubb. Rackethallen, som den i folkmun kallas, kom dock inte att bli en omedelbar succé.

– I barracadatältet fanns en väldigt familjär stämning och alla hjälptes åt. När Rackethallen stod klar minns jag

att det var en del gnissel, mycket kamp och inte alltid så roligt heller. Vi provade med medlemsansvar på helgerna för att minska kostnaderna, berättar Belfrage om driftsupplägget.

Inte heller golvet var någon dans på rosor till en början.

– Vid början av 2000-talet sprack golvet och ingen ville ta ansvar men det löste sig tillslut.


Men hur kom det sig då att, Lennart Belfrage, som hittade till tennis via ett uppspel på KLTK som nioåring var med och fattade ett av de viktigaste besluten i gotländsk tennis nutidshistoria.

– Jag kunde mycket om tennis men inte så mycket om ekonomi och drift. Jag kände väldigt starkt för tennisen och allt handlar om samarbete. Jag har väldigt fina minnen och är glad att hallen finns, avslutar Lennart Belfrage.

**Källor:**

*Jubileumsskrift Gotlands Idrottsförbund 1908-2008*  
*Gotlands Idrottsförbund Minnesskrift 1908-1938*  
*Gotlands Tidningar 28 september 1978*

*De yngsta tryggar  
klubbens framtid*

VISBY   
**TENNIS**  
KLUBB  
RICKETHALLEN



En hundraårig förening skulle kunna innebära en stor andel äldre medlemmar.

Men det gäller inte Visby TK.

På det gröna golvet i Rackethallen tassar många små fötter så fort det vankas träning för de yngsta.

**TEXT** CHRISTER NILSSON **FOTO** PER WALLSTEDT

Det är en vanlig eftermiddag i Rackethallen och fullt spring i såväl samlingsrum som nere på tennisbanorna. Det är träning för nio- och tioåringarna, och närmare tio barn har samlats i hallen. En del lyssnar uppmärksammat på tränaren Anton Persson, andra spexar till det lite och några har allmänt svårt att stå stilla. Allt är som det ska vara i den åldern, med andra ord.

Klart är i alla fall att alla gillar tennis. Ska man ta dem på orden denna eftermiddag så är klubbens framtid tryggad utan problem.

– Jag ska bli bäst i världen! utbrister tioåringe Axel Engström med ett stort leende.

Många började med just tennis för att de har äldre syskon eller föräldrar som spelar eller har spelat, för andra var valet av idrott mer en lyckad slump.

– Min pappa har spelat tennis och han frågade om jag ville börja också. Och det ville jag. Att spela matcher är roligast, säger Lisa Ahlqvist i en paus under träningen.

– Jag ville börja i någon sport, så vi kollade vad som fanns. Och då var det en dagiskompis till mig som spelade tennis, så jag tänkte att jag testar också, berättar Linn Lansgard, som är elva år nu och som har spelat tennis sedan hon var fem.

– Om det är tråkigt så är det ju bara att sluta. Men det kommer nog inte att hända.

Att tennis faktiskt är en svår sport håller de flesta med om, dock utan att låta sig avskräckas.

– Det är svårt men det går att lära sig. Om man tränar. Servarna är allra svårast, säger tioåringe Sixten Winthergard och får medhåll av bland andra Felix Devallius och Max Iggander.

– Jo, serven är svår, det är mest teknik i det men om man tränar så lär man sig, säger Felix.

– Andraservar är svåra. Men volley är också svårt om man är pressad, resonerar Max.

Axel Engström är snabbast med att slå fast sportens enklaste slag:

– Forehand. Den är lätt!



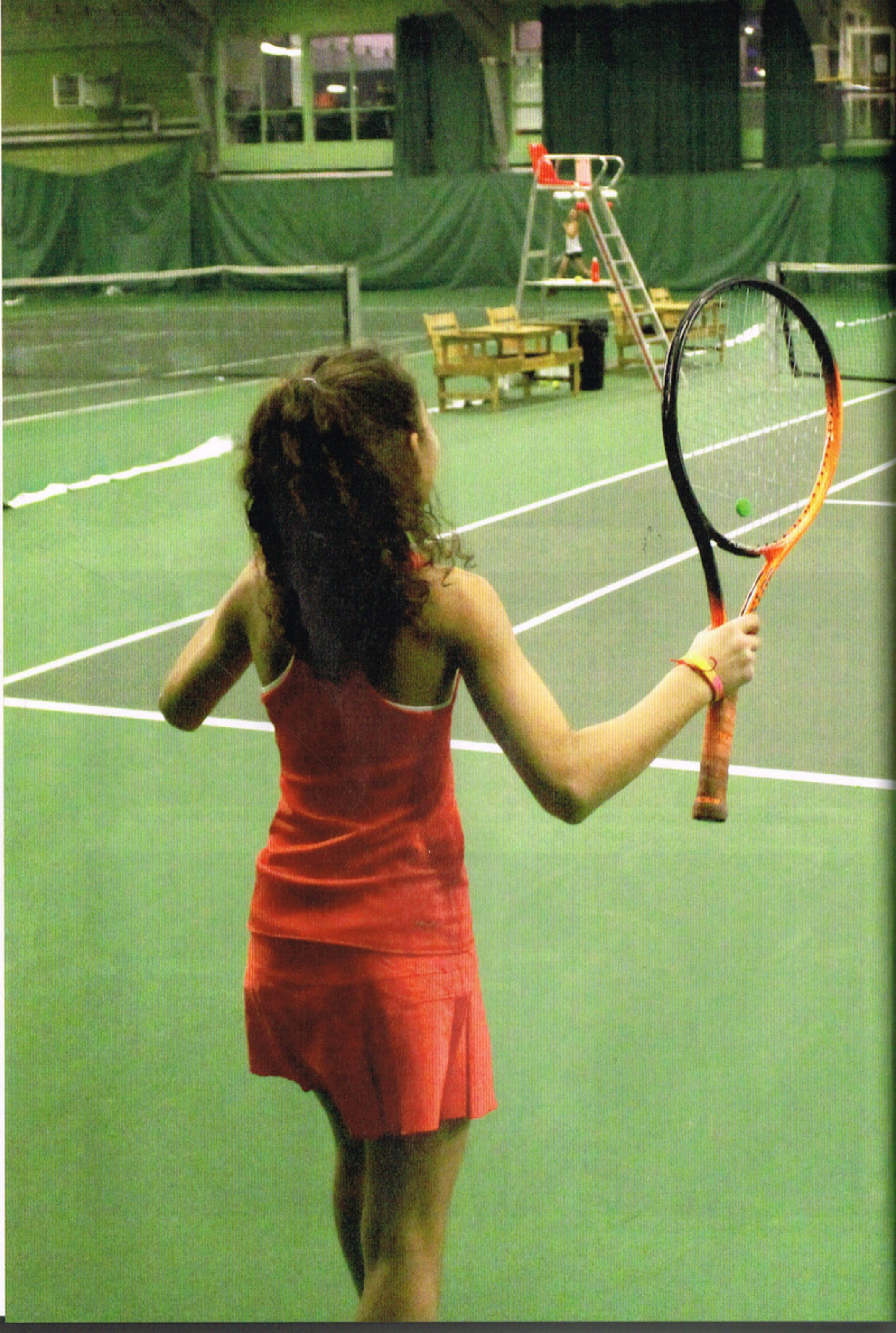
Max Iggander.



Axel Engström och Max Iggander, samt Melliz Petkova Mustafa, Axel Engström och Sixten Winthergard.



Linn Lansgard, Lisa Ahlqvist och Felix Devallius.



Melliz Petkova Mustafa och  
Sixten Winthergard.



Simon Kornowski (ovan) och Filip Devallius (till höger).

Att kompisar spelar tennis är förstås också en bidragande orsak till intresset, men samtidigt lockas de unga framtidshoppens även av det faktum att tennis är en individuell sport där man bara har sig själv att lita på.

– Man är ensam, man måste klara det på egen hand. Jag tycker om att klara mig själv, resonerar tioåriga Melliz Petkova Mustafa kring den individuella idrottens för- och nackdelar.

– Jag såg en tennismatch när jag var fyra år och ville själv testa att spela.

**Tränaren Anton Persson** konstaterar att klubbens unga löften står sig bra i den nationella konkurrensen. I Stockholmsområdet är konkurrensen klart störst, men i den egna regionen – Östergötland – hävdar gotlänningarna sig väl.

– När vi tävlar i Stockholm är det förstås tuffare, mycket tuffare. Men i regionen står vi oss bra. Vi har fått upp ett bra tempo, säger han och avbryter sig själv för en peppande uppmaning till spelarna på banan:

– Bra serve där! Men tryck ifrån med benen lite till också.

Han fortsätter:

– Det är svårt att hålla kvar spelarna inom tennisen – mycket annat lockar ju också – men vår ambition är att uppfostra dem och lägga grunden. Om de bara har tennisen i sig så återkommer många sommartid, till exempel. Alla som lär sig tennis är ju potentiella framtida spelare, åtminstone på motionsnivå.

**En som befinner sig** någonstans mitt emellan motionsnivå och tävlingsnivå är Simon Kornowski, 17 år. Han är förhållandevis ensam i sin ålder i klubben.





Benjamin Jesperland, Oscar Jacobsson och Oscar Laurent.



Matteo Fagerberg  
och Viktor Wallstedt.





Karin Wollbo laddar för en volley.

Men däremot matchar Simon Kornowski regelbundet med den betydligt yngre talangen Filip Devallius, 12 år.

– De flesta – för att inte säga alla – i min åldersgrupp har redan slutat spela, medan jag själv började spela tennis relativt sent, för runt fem år sedan, säger Simon Kornowski om sin egen situation.

**Fem år yngre Filip Devallius** har andra mer jämnåriga spelare att träna med också, men kör gärna några pass i veckan med den äldre kombattanten Kornowski.

– Vi har spelat tillsammans i två år nu. Jag började spela tennis när jag var fyra år, med pappa, och tränar ju en hel del även vid sidan av mina och Simons träningar. Men Simon är väldigt bra att sparra med, säger Filip.

Och får medhåll:

– Filip har bra slag och han tränar bra. Jag bidrar gärna med så mycket sparring jag kan, menar Simon, som själv lutar åt att satsa på en tränarkarriär snarare än en dito som spelare:

– Eftersom jag började så sent så är de flesta i min ålder mycket bättre än jag är. Jag gillar att spela tennis och att tävla, men om jag ska vara realistisk så blir det nog snarare tränarrollen jag satsar på. Jag känner mig också trygg i den rollen.

Ett av Simon Kornowskis tränaruppdrag är det som tränare för de yngsta, de som är i fem- till sjuårsåldern. Där handlar det mest om att få barnen att under lättsamma former ”leka tennis” men samtidigt få känna på grunderna. Övningar i att balansera en boll på en racket och att kasta en boll över nätet blandas med grundläggande serveteknik.

Ambitionen bland såväl nio-, tioåringarna som så smått har börjat känna på tävlingsspel, som bland de yngsta, sex-, sjuåringarna som ännu mest leker sig fram, går dock inte att ta miste på.

Axel Engströms sammanfattning är minst sagt tydlig:

– Bäst i världen vill jag bli. Jag spelar fotboll också, men fotbollen har jag som hobby – tennisen som liv!



## Hallå där...

...Visby Tennisklubb-fostrade Filip Engström, 18, som sedan några år läser på Växjö's Tennis-gymnasium.

**Hur lever tennislivet?**

– Kanonbra, jag trivs bra med plugget, boende och klubben (Växjö TS).

**Kan du beskriva en vanlig dag som tennisstudent?**

– Vi brukar börja med gemensam frukost, vi bor åtta spelare på varje våning, och sedan är det lektion vid 08:00. Efter lektionen har vi tennisträning med gymnasiet och sedan lunch. Efter lunch är det fler lektioner och träning igen. Vi brukar ofta träna dubbla pass och spelar varje dag.

**Det låter som att du har goda förutsättningar för mycket tennis.**

– Ja, framförallt kan jag tävla betydligt mer än tidigare. När det är som mest intensivt spelar jag matcher varje helg. Tidigare var det kanske en till två gånger i månaden.

**Hur var det att lämna familjen och Visby?**

– Två fotbollsskallar har flyttat hem, så det är ganska tufft. Men det fungerar faktiskt bättre än jag trodde. Jag var ganska noggrann innan med att lära mig tvätta och laga mat så det har känts naturligt.

**Men det måste ha blivit en stor livsstilsförändring trots allt?**

– I början var det mycket planering för resor med packning och bokningar. Nu kan man boka dagen innan och man har koll på tågbyten och packning. Man växer mycket som människa när man får ta mer ansvar på egen hand.

**Avslutningsvis är vi säkert nyfikna på dina framtidsplaner.**

– Det är stenhård träning som gäller och jag siktar på att kunna plugga på college. Det är i princip enda sättet att fortsätta med tennis efter gymnasiet. Jag vill också kunna spela huvudklasser i Sommar- och Vintertouren, och SM förstås, säger Filip Engström och bjuder Visby Tennisklubb's juniorer på ett tips:

– Så länge man jobbar hårt kommer det att gå bra. Det kan vara tunga perioder men hårt arbete är inget man gör i onödan.

**TEXT SIMON RÖCKLINGER**

# Vi satsar på juniorerna och det är vi stolta över

För bara sex, sju år sedan var klubben nära ekonomisk kollaps. Nu är Visby TK Gotlands största klubb sett till mängden ungdomsverksamhet och i stället för att diskutera skuldsanering pratar styrelsen om hur hallen ska kunna byggas ut på bästa sätt.

TEXT CHRISTER NILSSON FOTO PER WALLSTEDT

När Visby Tennisklubb nu går in i sitt ett-hundrade år, har klubben flera hundra aktiva medlemmar, och klubben växer så det knakar i fogarna i Rackethallen i Botairlunden i norra Visby. Så har det dock inte alltid varit.

Henrik Johansson tog över som ordförande för snart ett decennium sedan. Då var läget ett helt annat.

– Ett tag var det väldigt jobbigt. Ekonomin var riktigt dålig, vi stod och stampade och det kändes inte som att det arbete vi lade ned gav någonting, minns han.

– För sex, sju år sedan började allt det här ifrågasättas av föräldrar; när vi stod på det tredje årsmötet i rad och förklarade vad vi var tvungna att göra för att få ordning på ekonomin, så reste sig en förälder upp och sa: "Kan vi inte någon gång prata om kärnverksamheten i stället, om tennis och om våra ungdomar?"

Då började ett rejält omställningsarbete för klubben, ett arbete som på senare tid har gett frukt i form av både fler aktiva och en bättre ekonomi.

– Om inte föräldern hade ställt sig upp på det mötet, så är det inte säkert att vi hade funnits kvar i dag. Så nära var det. Ekonomi vänder ju som en lastpräm, det tar tid, och vi var precis på gränsen till att gå under när det här skedde.

**Henrik Johansson började** spela tennis i Visby TK när han var 5 år ung och när han var 15 blev han tränare.

– Jag har alltid gillat föreningsarbete; att ha bra stöd i en idrottsförening kan betyda väldigt mycket för ungdomar.

Att få unga att både vilja spela tennis och att trivas i hallen och att känna en gemenskap och en tillhörighet är viktiga ledord för klubben i dag.

– Det är viktigt i en individuell idrott att man känner att man har många runt omkring sig. Våra ledord är att alla ska känna sig välkomna, vi ska skapa trivsel, vi vill att ungdomarna ska vilja vara i hallen, inte bara fem minuter innan träningen börjar.

Av den anledningen bedriver Visby TK också ett tennisfritids då ungdomar kan vara i Rackethallen efter skoltid, inte bara för att spela tennis utan också för att umgås med varandra, läsa läxor eller kanske till och med spela tv-spel. Man försöker också sprida tennisintresset via regelbundna besök i öns skolor.

**Visby Tennisklubb är** i dagsläget den klubb på Gotland som har flest träningstimmar som är berättigade till så kallat LOK-stöd, alltså organiserade träningar för ungdomar mellan 7 och 20 år. Men ambitionen är högre än så. Även om det också innebär att nya lösningar krävs.

– Vi har runt 140 juniorer i träning nu. Vid 200 skulle vi få svårt att få plats i hallen så som den ser ut nu. Men det är ett charmant problem, och jag hoppas att vi kan vara där om kanske fem år. Sett till Sverige i stort är tennissporten på nedgång, men så är det inte på Gotland. Här växer vi. Däremot har vi inget A-lag, ingen elitsatsning. Vi satsar på juniorerna och det är vi stolta över. Vår målsättning är egentligen att våra ungdomar ska bli så bra att de lämnar klubben och testar på att spela någon annanstans, säger Henrik Johansson.

I och med att klubben valde att flytta fokus från ekonomi till kärnverksamhet valde man också att anställa två tennistränare. Anställda fanns i klubben även tidigare, men då handlade det om vaktmästare som skötte hallen.

– Tidigare var hallen i fokus, och vi jagade evenemang för att fylla hallen med när det inte spelades tennis i den. Sedan anställde vi fler personer med tennis som huvudfokus och nu är det styrelsens uppgift att skapa förutsättningar för dem att sköta den verksamheten.

Med en växande skara aktiva ungdomar har också hallproblematiken tagits på allvar:

– Styrelsen har börjat diskutera hur vi skulle kunna bygga ut hallen. Tänk, då när ekonomin var som sämst – inte trodde vi då att vi tio år senare skulle prata om att bygga ut.

# Jag är stolt över att få spendera tid bland de viktigaste profilerna

När man tillbringar mycket tid på ett ställe kan man ibland ställa sig en fråga, varför? Jag lyckades räkna ut att jag i snitt spenderar fyra timmar om dagen i Rackethallen. Tillfällena varierar mellan två och åtta timmar på en dag. Men om vi håller oss till fyra timmar i snitt så blir det alltså en tredjedel av den tid på dygnet då jag är vaken.

Jag ska tillägga att jag också pluggar vilket tar i snitt ytterligare fyra timmar av min dag. Av de fyra timmar som återstår går kanske två bort på tråkigheter som mat, hygien, transport och andra vardagliga bekymmer. Om vi summerar detta och återgår till tennisen så tar den helt enkelt upp en ganska stor del av min vardag. Nu ska jag hitta anledningen till varför jag ser hallen som mitt andra hem...

**Ibland tror jag** att "den perfekta träffen" är vad som lockar mig. Ljudet av bollen som träffar mitt på strängbädden. Känslan när de perfekta vibrationerna strömmar genom handtaget och vidare ut i kroppen. Den optimala tajmingen när man genom att möta bollen med sin kroppstyngd adderar all extra energi som behövs för att bollen ska flyga i en båge över nät, studsas mellan serve- och baslinjen och till slut mötas med samma perfektion av motspelaren. Den känslan!

Tyvärr, är det svårt att finna den, speciellt en trött eftermiddag. Jag har också lärt mig att den kommer när man minst anar och ju mer man försöker desto sämre går det...

När jag började spela tennis hade jag stora mål. Jag var tolv år, tennisbanan kändes stor och världen ännu större. Jag såg mig själv på de stora arenorna. Såg mig själv vinna de stora turneringarna. Jag såg mitt namn på världsranking- och föreställde mig själv berätta om vinster i intervjuer. Det var fint.

Men då var jag inte alls bra på tennis, långt ifrån en talang. Ändå tyckte jag att det var enkelt. Man behövde ju bara slå bollen över nät, om och om igen tills man vann gamet, två set och sedan matchen! Det intressanta är att ju bättre man blir på tennis desto svårare blir sporten. Efter det tekniska kom det mentala. Det var inte alls lätt att vinna en match. Alla jag mötte var ju bättre än mig. När skulle jag börja vinna?

Jag hade helt plötsligt sprungit in i den tuffa verkligheten. Jag hade insett att det är en tuff kamp, speciellt när man börjar spela som tolvåring... Men varför slutade jag inte där?

**Jag har nog aldrig varit den** som lockas av utmaningar, liksom den som vågar satsa. Jag har provat många hobbies, olika sporter men har aldrig varit bra på att möta motgångar. Tennisen har alltid varit en motgång för mig.

Det hela skulle förändras 2013, året då jag blev tillfrågad om att bli hjälptränare.

Att vara hjälptränare var, enligt mig, en utmärkelse. Du är tillräckligt bra för att hjälpa till att träna andra. Man fick också betalt för jobbet. Men för att vara uppriktig var lönen

aldrig det viktigaste för mig, det viktigaste var förtroendet som man hade fått. Jag märkte att det var enkelt att träna andra och att det gick ganska bra för mig.

Efter ett tag hade jag utnämnt mig själv till tränare, jag kunde ju träna en grupp utan någon annans assistans. Jag kände att jag hade mycket att ge. Jag såg resultaten av mitt arbete samtidigt som jag hade blivit en del av någonting stort. En klubb, en förening, en verksamhet!

**Jobbet blev till en passion.** Jag kände att det gav mig möjligheten att utvecklas på många plan. Och än i dag är jag lika stolt över mina timmar på banan som jag var när jag började.

Glädjen över att kunna lära ut något som man tycker om så mycket kan jämföras med "den perfekta träffen", eller en vunnen match. Jag är stolt över att kunna vara en del av Visby Tennisklubb, där jag får spendera mina i snitt fyra timmar per dag bland de viktigaste tennisprofilerna i mitt liv. Inte Federer, Djokovic eller något annat affischnamn. Jag får spendera tiden med arbetskollegorna, tränarna, vännerna.

Och det är nog det som gör att jag inte kan tänka mig en annan vardag!

TEXT SIMON KORNOWSKI



# Passionerad DC-kapten med Gotlandskoppling



Fredrik "Fidde" Rosengren. FOTO PRIVAT

Fredrik "Fidde" Rosengren gjorde ett bejublat besök i Rackethallen 2014 när han drillade juniorer och föreläste. – Jag känner mig enormt välkommen så fort jag är i Visby och resten av familjen känner likadant, berättar Fidde.

TEXT SIMON RÖCKLINGER

Fidde Rosengren kom till ön 2010 för att följa sonen Williams framfart på tävlingsbanan. Men första gotlandsbesöket var betydligt tidigare än så. – Jag var i Visby 1978. Då förlorade jag första matchen på Snäcks bana, såg Lundell på kvällen och åkte hem dagen efter. Numer har vi ett boende i Visby innerstad som ger oss mycket glädje i olika former, säger Fidde om sin anknytning till Gotland.

**Du har följt världstennisen på nära håll i flera decennier. Vad präglar dagens toppspelare?**

– En enorm fysik och mental styrka.

**Några ledord till dagens tennisjuniorer?**

– Var ärlig mot dig själv. Känn glädje i din tennis.

**Du har spenderat stora delar av ditt liv på tennisbanan och strålar av passion. Vad driver dig?**

– Min passion till att få vakna upp på morgonen och vara så privilegierad att jag får hålla på med det roligaste jag vet.

Visby Tennisklubb är med sina 100 år en av landets äldsta tennisklubbar och Rosengren belyser vikten av klubbverksamheterna runt om i landet.

– Klubbverksamheten är otroligt viktigt. Det är ju i klubbverksamheten man försöker fånga upp ungarnas in-

trasse för sporten. Så ansvaret är väldigt stort att vi för våra tennistraditioner vidare i vårt land, aldrig blir lata och tror att folk kommer av sig själva till våra tennisbanor. Vi måste se till att ha en attraktiv produkt för alla åldrar och nivåer. Så folk tycker att tennis är det absolut bästa fritidsintresset. Det finns så mycket konkurrens idag.

**Visby Tennisklubb fyller som bekant 100 år. Hur tycker du att vi ska fira?**

– Med stor stolthet och värdighet.

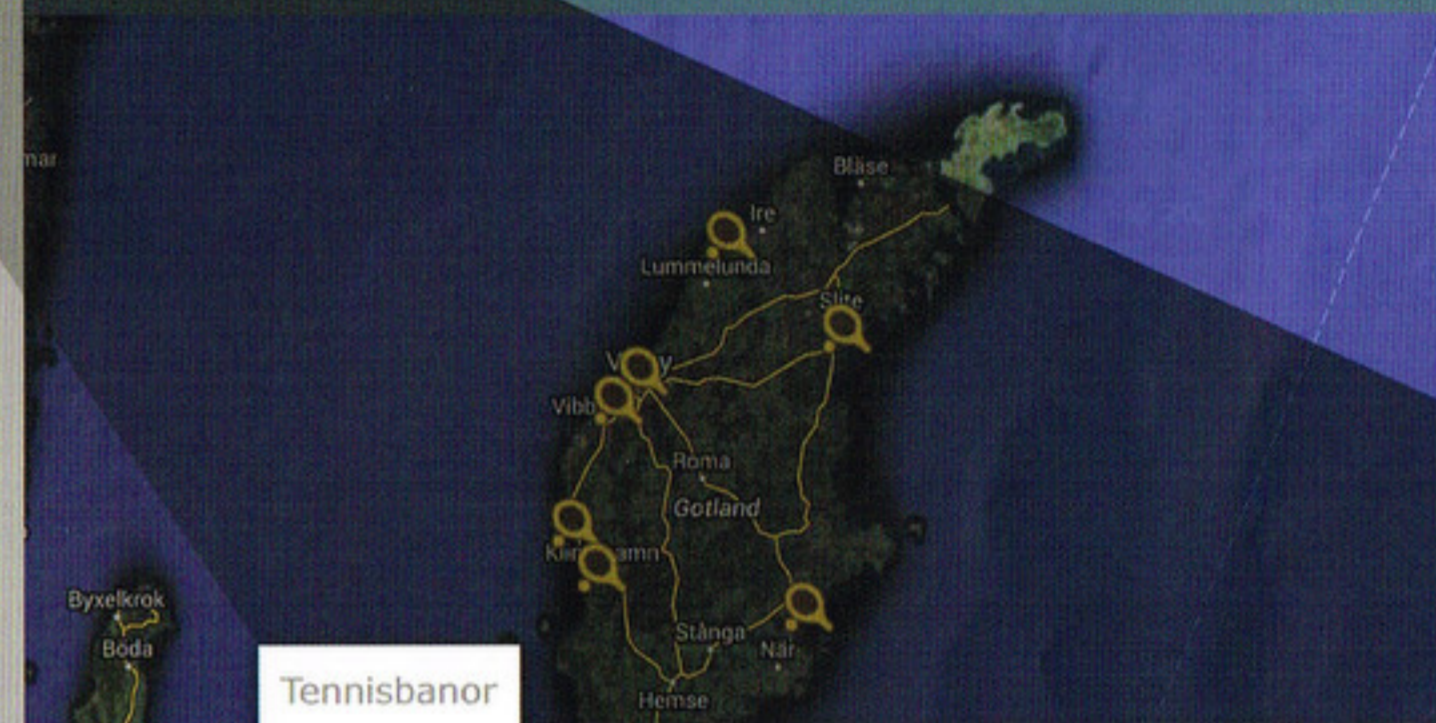
**Vad är Visby Tennisklubb för dig?**

– Stor glädje. Jag känner mig enormt välkommen så fort jag är i Visby och resten av familjen känner likadant. Det finns en så skön familjär atmosfär som man blir varm av, säger Fidde Rosengren och bjuder på några tennisminnen från Gotland:

– Ett par go'a minnen är ju naturligtvis att vi upptäckte tidigt att Simon Röcklinger bara dricker nyponsoppa till frukost. Rositas klockringning och välkomsttal när det är dags för spel i Slite är ju så mycket Gotlandskänsla det kan bli. Sonen William som två gånger överträffat sig själv och spelat sin bästa tennis just på Gotland med sina vinster, två gånger, i 12-årsklassen.

Karta

Tennisbanor på Gotland ★



Tennisbanor



VISBY TENNISKLUBB

Med tre inomhusbanor i Plexipave och två utebanor ligger Wisby Rackethall i den vackra Botairlunden. Öppet 06-23 året runt.

**Underlag:** 3st Plexipave, 2st Grus  
**Telefon:** 0498-219105  
**E-post:** kansli@visbytk.com

Mer Info!



SLITE TENNISKLUBB

I Slites Badhuspark ligger de vackra belägna tennisbanorna. Med fyra stycken grusbanor och en asfaltbanor är Slite TK en attraktiv sommardestination.

**Underlag:** 4st Grus, 1st Asfalt  
**Telefon:** 0737-773100  
**E-post:** slitetk@live.se

Mer Info!

[www.bokabana.nu/tennisbanor](http://www.bokabana.nu/tennisbanor)

- Gotländsk tennis samlad på en (webb)plats.

“Jag vet ingenting om tur, bara att ju mer jag tränar desto mer tur har jag”  
- Ingemar Stenmark